

ในช่วงราชวงศ์โจวตะวันออกกำลังอ่อนแอ สงครามนับครั้งไม่ถ้วน

ในยุคชุนชิวทำให้จำนวนของแคว้นต่างๆ ลดลงมากเมื่อมาถึงยุคจั้นกั๋ว
เจ็ดแคว้นที่มีอำนาจเข้มแข็งได้แก่ ฉี ฉู่ เยียน หาน จ้าว เว่ย และ
ฉินได้รับการขนานนามว่าเป็น 'เจ็ดแคว้นแห่งยุคจั้นกั๋ว'

ช่วงปลายของยุคจั้นกั๋ว แคว้นฉินนับวันยังมีอำนาจมากขึ้น หก
แคว้นที่เหลือไม่สามารถต่อต้านแคว้นฉินเพียงลำพังได้ จึงคิดรวมตัวกัน
เพื่อร่วมกันปราบแคว้นฉิน แคว้นฉินเข้าแทรกแซง ทำให้แคว้นทั้งหก
แตกคอกันเพื่อจะได้ปราบแคว้นที่เหลือโดยสะดวก ส่งผลให้แคว้นทั้งหก
ต่างมีความสัมพันธ์กับแคว้นฉินแน่นแฟ้นยิ่งขึ้น ในขณะที่เดียวกันแคว้น
ต่างๆ ล้วนนึกถึงแต่ผลประโยชน์ส่วนตัว เมื่อถึงช่วงเวลาสำคัญมักจะไม่
ลงรอยกัน ซึ่งถือเป็นโอกาสทองของแคว้นฉิน แคว้นฉินจึงได้ปราบแคว้น
ต่างๆ เรื่อยมา และสุดท้ายได้ปราบราชวงศ์โจว รวมประเทศจีนให้เป็น
หนึ่งเดียว

แต่ทว่า ก่อนจะถึงยังห้วงเวลาอันยิ่งใหญ่ ยามนี้ชีวิตของบุคคลอัน
เป็นตัวแปรสำคัญของประวัติศาสตร์กลับตกอยู่ในสภาวะอันคับขัน...

เมืองเสียนหยาง แคว้นฉิน

ระหว่างช่วงเวลาอันสงบสุขเหตุเพราะอีกเพียงไม่ถึงสองเดือนข้างหน้า ฉินหวางอิงเจิ้ง เจ้าแคว้นฉิน ผู้ครองแคว้นตั้งแต่ยังเยาว์ ต้องปกครองแคว้นภายใต้อำนาจของมหาอำมาตย์นาม *หลี่บูเหว่ย* ในฐานะผู้สำเร็จราชการแทน อดีตพ่อค้าผู้มักใหญ่ใฝ่สูงทะเยอทะยาน ชั่วยังมีข่าวการอื้อฉาวจนเป็นที่เลื่องลือกับไท่โฮ่ว¹ องค์ปัจจุบัน

มาบัดนี้พระองค์มีพระชันษาอย่างเข้ายี่สิบปีบริบูรณ์ จะถึงวาระสืบทอดอำนาจทางการเมืองการทหารที่อยู่ในมือของมหาอำมาตย์ที่ตั้งคนเป็นใหญ่กลับคืนอย่างเต็มภาคภูมิในเวลาอันใกล้ แต่ทว่ากลับไม่มีใครล่วงรู้เลยว่าภายในคำหนักอึ้งของเจ้าแคว้นกำลังเกิดเรื่องวุ่นวายเนื่องด้วยเหตุการณ์ไม่คาดฝันขึ้น

"ฝ่าบาทหายตัวไป!" น้ำเสียงตื่นตระหนก รวมทั้งถ้อยคำที่ส่งมาทำให้ผู้ฟังแต่ละคนภายในห้องลับมิดชิดต่างตกตะลึงไม่ต่างกัน

"ชะ...ใช่แล้วท่านราชเลขา พวกข้าพยายามหาจนทั่วแล้วก็ไม่พบ" หางเสียงนุ่มนวลขัดกับบุคลิกอันคั่งเซ่นบุรุษร่างสูงกำยำของเจ้าของเสียง เครื่องแต่งกายอันประณีตบ่งบอกฐานะคนพูดได้เป็นอย่างดี

"จ้าวเกา เจ้าเป็นขันทีคนสนิท เหตุใดจึงปล่อยให้เกิดเรื่องเช่นนี้ขึ้น ถ้าฝ่าบาททรงเป็นอะไรไป เจ้าจะรับผิดชอบอย่างไร?" ราชเลขาที่ปรึกษาผู้กึ่งของคัมภีร์นาม *หลี่ซือ* หันไปขึ้นเสียงถลึงตาสีงาของนาม *จ้าวเกา* อย่างเอาเรื่อง เนื้อตัวสั่นระริกแสดงถึงอารมณ์เดือดดาลจนระงับไว้ไม่อยู่ ส่งผลให้จ้าวเการีบก้มหน้าหลบตา ตัวสั่นงัน...

ส่วนหนึ่งด้วยความเกรงกลัวในอาญา แต่อีกส่วนก็นึกหวั่นเกรงถึงความปลอดภัยของนายเหนือหัวเช่นกัน

"ชะ...ข้า...ขออภัย ข้าส่งฝ่าบาทเข้าห้องบรรทมตามปกติ แต่ว่าพอเวลาเช้า ข้าเข้าไปปลุกบรรทมดังเช่นที่เคยกลับไม่เห็นฝ่าบาทอยู่ในห้อง

¹ ไทเฮา

แล้ว สอบถามทหารยามก็ไม่มีใครรู้ว่าฝ่าบาททรงหายไปได้อย่างไร ข้า
ผิดเองที่ไม่ดูแลให้ดี ข้าสมควรตายนัก! ข้าสมควรตาย!" จ้าวเกาว่าพลาง
ยกมือขึ้นทบหน้าตัวเองไปพลาง

"ใช่ เจ้าสมควรตาย แต่ขอให้เจ้าตายร้อยครั้งมันก็ได้ช่วยอะไร
หากยังตามหาฝ่าบาทไม่พบ เพราะฉะนั้นอย่ามัวแต่ทำเรื่องไร้ประโยชน์"
หลี่ซือเอ่ยด้วยส้อมเสียงและท่าทางที่มั่นคงขึ้น คล้ายตั้งสติได้แล้ว จ้าวเกา
มองเห็นเช่นนั้นจึงหยุดมือ ก่อนเหลือบซ้ายแลขวาแล้วขยิบตัวเข้าไปชิด
กับราชเลขา ขยิบริมฝีปากเอ่ยเบาๆ

"หรือว่า นี่จะเป็นฝีมือของ...เอ่อ...ท่านอำมาตย์"

หลี่ซือนิ่งอึ้ง ขบคิออยู่ชั่วครู่แล้วจึงพยักหน้าน้อยๆ "นั่นสินะ คนที่
กล้าทำอะไรอุกอาจเช่นนี้ได้คงมีแต่เขาผู้เดียว ถ้าฝ่าบาททรงหายตัวไป
วันส่งมอบอำนาจไม่มีฝ่าบาทอยู่ เขาก็พร้อมซบมือเปิบ แต่ข้าไม่คิดว่าเขา
จะกล้าทำอะไรโจ่งแจ้งถึงเพียงนี้"

"แล้วท่านจะให้ข้าทำเช่นไรต่อไป"

"ให้คนคอยจับตาดูหลี่ปู้เหว่ยและคนของเขาเอาไว้ แต่อย่ากระโตก
กระตากให้เขาสงสัยเค็ดขาด แล้วบอกทุกคนให้ปิดเรื่องนี้เป็นความลับ
สำหรับคนภายนอกให้รับรู้แต่เพียงว่าฝ่าบาทประชวร ไม่ต้องการจะพบ
ผู้ใด หากทางถ่วงเวลาเอาไว้ให้ได้นานที่สุด ส่วนข้าจะพยายามตามหา
ฝ่าบาทให้พบก่อนจะถึงวันรับมอบอำนาจ"

"แต่ว่าเรื่องใหญ่เช่นนี้เราจะปิดได้หรือ"

"ไม่ได้ก็ค้องได้! トラบโคที่เรายังไม่รู้สาเหตุแน่ชัด ห้ามแพร่งพราย
อย่างเค็ดขาด ไม่เช่นนั้นเรื่องจะลุกลามใหญ่โต เวลานี้ทั้งหกแคว้นล้วน
จ้องจะตะครุบเหยื่อขึ้นโคนี้อยู่ตลอดเวลา หากเราปล่อยให้เรื่องนี้รั่วไหล
บ้านเมืองกงวุ่นวายกลายเป็นเหยื่อผู้หมาในหิวโซพวกนั้นเป็นแน่ เข้าใจ
หรือไม่?"

"ข้าเข้าใจแล้ว ท่านราชเลขา" จ้าวเกาก้มศีรษะรับคำ เขาเงิ่ไปครู่
หนึ่งก่อนคว่ำหีบบางสิ่งออกมาจากชายพกยื่นส่งให้หลี่ซือ "เอ่อ...ข้าพบ

สิ่งนี้ตกอยู่ข้างแท่นบรรทม ไม่ทราบว่..."

หล่ซื่อเย็นมือรับของสิ่งหนึ่งจากมือของขันที่ผู้้นมาพิจารณา

มันคือชิ้นหยกสีเขียวเนื้อคิแกะสลักลวดลายงดงามน่าเกรงขาม
ค้วยอสรพิษขดตัวผงกหัวแผ่แม่เบี้ย แต่ที่น่าแปลกคือแม้ทุกส่วนบนชิ้น
หยกจะเป็นสีเขียวทั้งชิ้นคิทั่วไป แต่บริเวณดวงตาทั้งสองของงูตัวนั้น
กลับถูกแต่งแต้มค้วยสีแดงชาด บางขณะคิชิ้นหยกขยับต้องแสงอาทิตย์
ดวงตาทั้งสองของมันกลับสว่างวาวคล้ายจะมีชีวิต นับเป็นของล้ำค่า
แปลกประหลาดหาได้ยาก ซึ่งฉินหวางอิงเจิ้งทรงโปรดปรานเป็นอย่างนัก

"หยกนี้ของฝ่าบาท พระองค์ไม่เคยปล่อยให้ห่างกาย" หล่ซื่อรำพึง
กับตนเองเบาๆ ก่อนจะเงยหน้าขึ้น มียังคงบีบแผ่นหยกในมือขณะเงย
หน้าขึ้นมองท้องฟ้าสว่างไสวไร้เงาเมฆหมอก ซึ่งแตกต่างกับชะตาแคว้น
ฉินในสายตาของเขาเวลานี้เหลือเกิน

"เกิดอะไรขึ้นกันแน่ ฝ่าบาท...พระองค์ทรงหายไปอยู่ที่ไหน"

หนึ่งเดือนต่อมา กลางหุบเขาแห่งหนึ่งในเขตแคว้นเว่ย

"หายหัวไปไหนมาหยางเจียน!?"

ผมสะคั่ง ชะงักเท่าคิกำลังก้าวเดินโดยอัตโนมัติ พร้อมๆ กับแอบ
ปراميศรัท์เลี้ยงสำคัญคิฝังตัวอยู่กับท่อนแขนไปพลางก่อนเขาจะองค์ลง
นิกอยากรกระโคคอกออกมาจับหัวคนพุดเข้าให้

"นายท่าน เจ้านี้มันสามหาไม่รู้จักคิค้ำคิสูง ข้าจะสั่งสอนมัน!"

ขึ้นปล่อยให้นายสั่งสอน มีหวังได้วายุป่วนกันไปหมด เรื่องอะไรฉิน
จะยอมให้มั่งกิอารมณร์้ายออกไปอละวาดหาเรื่องปวกหัวใส่ตัวอีกเล่า!

"พ่อบ้านเถา มืออะไรให้ข้ารับใช้หรือขอรับ" ผมหันไปก้มหน้าแสดง
ท่าทางหงอสุคๆ แล้วเอ่ยถามเจ้าของเสียงแหบแห้งบ่งบอกอายุ แต่คิน
ไม่เจียมสังขารตะคอกซะเต็มแรงปอด

ตอนนี้ชักอยากคิคิอย่างจริงจังแล้วว่าถ้ากลับไปได้ นอกจากแต่ง
นิยายขาย อีกอาชีพหนึ่งคิที่น่าจะมีพรสวรรค์ ถูกโฉลกเอามากๆ คิคืออาชีพ

นักแสดงนี่ละ รู้สึกว่าพักหลังมานี้ผมจะได้ใช้ทักษะทางการแสดงบ่อยเสียจนจะเป็นนักแสดงมืออาชีพไปอยู่แล้ว

"ไปตักน้ำที่ลำธารมา คุณชายของเราจะอาบน้ำแล้ว!"

ชายวัยกลางคนท่าทางเอาเรื่องไม่คู่สังขารอันโรยราโยนถังน้ำมาหวิดจะโดนหัวเข้าให้ถ้าผมไม่ตาดีหลบทันเสียก่อน แต่เขาหาได้สนใจไม่นอกจากแสดงท่าทีกร่างต่อไปโดยการยกนิ้วชี้ขึ้นชี้หน้าผมที่ยังคงยืนเช่อบแบบสมจริงอยู่ตามเดิม

"เจ้ายังไม่ได้ออกข่าวว่าหายไประมา ทิคจะอู่งานนี้รึ? รู้หรือไม่ ถ้าไม่ได้คุณชายของเราช่วยไว้เจ้าคงตายไรที่ฝั่งไม่มีที่กินที่อยู่อย่างนี้ หัดสำนึกเอาไว้ซะบ้าง!"

อ้อเหอครับ แล้วผมควรจะสำนึกบุญคุณที่จับมาโขกสับเป็นหมูบะช่อนี่ด้วยหรือเปล่านั้น เอจจริง ๆ จะรู้สึกเป็นบุญคุณซะมากกว่าถ้าไม่มาอยู่กับพวกเรา ลำพังต้องคอยกันไม่ให้สัตว์เลื้อยกัดกันเองก็แย่แล้วแต่ตอนนี้ผมต้องมานั่งคอยกันไม่ให้สัตว์เลื้อยออกมาขย้ำลงท้องกินบว่าน่าปวดหัวไม่น้อยไปกว่ากันเลย พับฝ่าสิ!

"ข้าเพียงแหว่ไปคุยธุระกับพี่หลิวญาติผู้พี่ของข้าเล็กน้อย ไม่ได้คิดจะอู่งานเลยนะขอรับ"

หลังจากที่ได้แต่ยืนกะพริบตาปริบๆ ฟังคุณลุงวัยทองสาธยายอย่างที่ฟังมานับร้อยครั้งในรอบหลายวันมานี้ จนแล้วจนรอดก็หาช่องว่างตอบคำถามได้ในที่สุด เยี่ยมจริงๆ!

"คนอย่างพวกเจ้ามีธุระอะไรที่จะต้องคุย กลับไปทำงานของเจ้าซะก่อนข้าจะโมโห ไม่เช่นนั้นวันนี้ไม่ต้องกินข้าวเย็น อ้อรวมถึงพี่ชายหัวแข็งของเจ้าด้วย!"

จะว่าอะไรไหม ถ้าบอกว่ำนั่นไม่ได้ทำให้ผมรู้สึกเคียดร้อจนถึงเงินเสียงเองก็งู้สึกไม่ต่างกันเท่าไร แต่พวกก็พูดเถะนะ สถานการณ์ตอนนี้ของผมห่ือนกำลังหลงไปในละครน้ำเน่าอะไรสักเรื่องี่ตัวเอกจะต้องถูกกดหัวกลั่นแกล้งทารุณกรรมแบบไร้เหตุผลอะไรแบบนั้นเลย ไม่น่า

เชื่อว่าในชีวิตจริงจะต้องมาเจอเรื่องอย่างนี้เข้ากับตัว

แต่มาคิดอีกที ในกลียุคอย่างนี้มันคงเป็นเรื่องปกติธรรมดาละมัง
คนที่อยู่ในฐานะทาสรับใช้ก็ต้องเป็นทีระบายนามณ์ ถูกจิกหัวใช้
ไม่มีสิทธิ์ตอบโต้...

แต่ขอโทษอีกทีที่ผมไม่ใช่ตัวเอกในละครหรือนิยายน้ำเน่า ที่สำคัญ
เวลาอ่านนิยาย ตัวละครที่ผมชอบส่วนใหญ่มักจะเป็นตัวร้ายเสียด้วยสิ

"ขอรับ ท่านพ่อบ้าน" ผมตอบเสียงอ่อน มองเห็นรอยยิ้มเยาะจาก
ปลายหางตา ขณะที่เจ้าของคำสั่งเผด็จการหันหลังผลไป ได้แต่ส่ายหน้า
เบาๆ ขณะก้มลงหยิบถังน้ำที่กลิ้งอยู่ตรงหน้า

พลัก!

เสียงกล้ายของหนักหล่นกระแทกพื้นทำให้ผมสะดุ้ง...โอ๊ย! ขยับยืม
นิดๆ ยิ่งเมื่อได้ยินเสียงร้อง "โอ๊ย!" ออกจากปากของลุงจอมกว้างผู้มี
นามกรว่า เกาฟู คนนั้นเข้าให้เต็มๆ หูตามที่คิดเอาไว้เป๊ะ ยิ่งแทบจะกลืน
อารมณ์เอาไว้ไม่อยู่

ผมบอกว่าผมชอบพวกตัวร้ายในนิยาย ไม่ได้หมายความว่าผมจะ
ร้ายกาจอย่างพวกเขาหรอกนะ ก็แค่สั่งสอนเจ้าพวกไร้เมตตาธรรมบางคน
เพื่อผดุงคุณธรรมตามที่เทพควรทำเท่านั้นเอง

"หยางเจียน มัวทำอะไรอยู่รีบมาพุงข้าลุกขึ้นเซ!" ตาลุงจอม
หาเรื่องล้มลงไปกองคลุกฝุ่นไม่เป็นท่าเหมือนสะกดขี่หามาเข้าเต็มๆ
ตะเกียกตะกายอยู่บนพื้น ลุกเท่าไรก็ไม่ขึ้น แนละ ถ้าผมไม่อนุญาตก็ไม่
ทางจะลุกได้หรอก หึๆ

"ขออภัยท่านพ่อบ้าน ข้าต้องรีบไปทำงานประเดี๋ยวจะตามคนมา
ช่วยท่านนะขอรับ"

ผมตีหน้าซื่อตาใส แล้วใส่เกียร์สุนัขเดินห่างออกมา โดยมีเสียง
โหยงเหวกโวยวายเป็นคำขู่ประมาณว่า 'เฮ่นนี่ต้องอดข้าว' ตามหลังมา
เป็นชุด

"เห็นท่าคลุกฝุ่นของเจ้าแก่ปากคีนั่นแล้วข้าสนใจจริงๆ แต่ข้าว่า"

สำหรับเรื่องที่มีสามสาวกับท่านนั้น แคนี่ยังน้อยไป มันน่าจับมาดัดลิ้น
ด้วยซ้ำ" ฉีหลงส่งเสียงหัวเราะลั่น แล้วเปลี่ยนเป็นขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน

"ใจเย็นๆ ข้าไม่ได้เคียดแค้นอะไร แก่รำคาญนิดหน่อย อย่าทำให้
เป็นเรื่องใหญ่ ไม่เช่นนั้นหากเรื่องวุ่นวายเราคงทำงานลำบาก" ผมพิมพ์
พลาญยกมือขึ้นคบบไปยังแขนเสื้อโกโรโกโสของตัวเองเบาๆ

"ข้าไม่เข้าใจ เหตุใดท่านจึงต้องยอมให้พวกมนุษย์ไม่เจียมตัวนั้น
ทำกับท่านเช่นนี้"

"เจ้าก็น่าจะรู้ว่าที่ข้าไปทั้งหมดก็เพื่อตามหาเซียนเชิงเซียว"

ใช่แล้ว ที่ข้าทั้งหมดนี้ก็เพื่อภารกิจนี้ละ แล้วที่ผมนั่งลำบากลำบาก
พยายามไม่ใช้อิทธิฤทธิ์ของเทพเพื่อความสะกดควบคุมก็เพราะไม่อยาก
ให้การกระทำของตัวเองไปส่งผลกระทบต่อประวัติศาสตร์อีก เมื่อคราว
ซีซือนั้นทำเอาผมเข็ดหลาบมาก ดังนั้นการเดินทางครั้งนี้ผมจึงปวารณา
ตัวเองไว้ว่า หากไม่จำเป็นจะไม่ใช้อิทธิฤทธิ์หรือเข้าไปมีส่วนเกี่ยวข้องกับ
ทั้งอยู่ให้ห่างจากบุคคลสำคัญในประวัติศาสตร์ให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้

แม้รู้สึกเสียดายที่ต้องเสียโอกาสได้เห็นตัวจริงปฐมฮองเต้จิน ผู้มี
วีรกรรมมากมายอย่างเช่น ฉินสื่อหวงตี้ หรือ จินซีฮองเต้ ซึ่งเกิดอยู่ในยุค
ที่พวกผมหลุกเข้ามานี่พอดีก็คงต้องยอมละ

การเดินทางครั้งนี้ของพวกเราฉันพบว่าราบรื่นกว่าครั้งก่อนมาก
เพราะมีประสบการณ์จากครั้งที่แล้วเป็นบทเรียน แต่มาเสียเอาตอนลง
จอดที่คั่นลงในน้ำเสียได้ เล่นเอาตั้งตัวแทบไม่ทัน เกือบจมน้ำตายเสีย
สถาบันเทพกันไปเป็นแถบ

อันที่จริงมันคงจะไม่ใช่เรื่องใหญ่อะไรเพราะแต่ละคนก็ไม่ใช่ว่า
ธรรมดา แต่มันเกิดเรื่องตอนที่เรือลำหนึ่งผ่านมาแล้วสอคมมือเข้าช่วย
เอาไว้ ผมเองก็อยากจะซาบซึ้งในน้ำใจหรอกนะ ถ้าไม่เพราะว่าหลังจาก
นั้นผมกับเงินเซียนคันโคนทิกทักเอาว่าเป็นพวกทาสที่หลบหนีมา จากนั้น
ก็โคนลากมาทำงานเป็นทาสรับใช้บนเรือต่อ

โชคดีที่บรรดาสัตว์เลื้อยคลานเชื่อฟังเจ้านายเป็นอย่างดี ไม่แสดงตัวหรือ

วาทะลวคลายล้างผลาญอะไร และเพราะพลังคาที่สามสัมผัสได้ถึงตัวตนของเซียนที่ตามหาจากใครบางคนบนเรือนั้น ผมงับเงินเชียงจึงต้องรับสมยอมเป็นทาสไปโดยปริยายด้วยประการฉะนี้ฉันเอง

คงสงสัยกันใช่ไหมครับว่าทำไมคนอย่างเจ้าหลานชายถึงได้ว่านอนสอนง่าย ไม่แง ไม่อวด ยอมตามผมง่ายคาย...

ผมก็สงสัยครับ!

เจ้านั้นแค่ถามสองสามคำ ฟังผมอธิบายอย่างใจเย็น และยอมทำตามง่ายๆ แบบนั้นมันเป็นไปได้ยังไง? หรือว่าตอนที่ตกลงไปในน้ำ หัวของเขาจะกระแทกอะไรเข้าไปสมองเลยกลับ?

เอาละ เพื่อเจื้อยมากเกินไปแล้ว...จริงๆ อาจเป็นเพราะมีคนที่เกี่ยวข้องหรือเคยเกี่ยวข้องกับเซียนเชิงเซียวอยู่ในกลุ่มคนเหล่านี้ จึงทำให้เงินเชียงไม่พยศเหมือนเคย ยังไงเขาก็ไม่ได้ชอบบอกชอบใจที่จะร่วมเดินทางกับผมเท่าไร การทำภารกิจให้ลุล่วงยิ่งเร็วเท่าไรย่อมดีต่อเขาเท่านั้น

จะว่าไปแล้ว เรื่องของเซียนเชิงเซียว มาถึงตอนนี้ผมยังมีข้อสงสัยที่คิดไม่ตกอยู่หลายอย่าง

ตัวอย่างเช่น ถ้าความสัมพันธ์ของเทพเอิร์ทกลาง รวมทั้งคาที่สามของผมมีสรรพคุณมากมายที่สื่อถึงพวกเขาได้ แต่ทำไมพลังที่วานั้นถึงไม่พาผมไปพบกับพวกเขาตรงๆ ไปเลยนะ!?

ที่สัมผัสได้มันเป็นแค่ความรู้สึกคลุมเครือ ซ้ำขัดบ่งบอกไม่ได้ คล้ายมีเมฆหมอกหรืออะไรบางอย่างขวางกั้น เหมือนสัญญาณเรดาร์ที่กวาดๆ ไปทั่วพอให้จับทิศทางได้ แต่เอาเข้าจริงก็ต้องลงแรงค้นหาอีกอยู่ดีทำนองนั้น

โดยเฉพาะคราวนี้ ผมรู้สึกได้ถึงพลังของเซียนเชิงเซียวจากตัวคนคนหนึ่งในกลุ่มนี้ มันเป็นความรู้สึกเลือนราง นอกจากนั้นผมยังรับรู้ถึงพลังได้จากอีกที่หนึ่งซึ่งพวกเรากำลังมุ่งหน้าไปด้วย

นี่มันแปลว่าอะไร หรือว่าที่นี้จะมีเซียนเชิงเซียวอยู่ถึงสองคนแบบนั้นเป็นไปได้ด้วยหรือ

ตกลงไอ้ความรู้สึกคลุมเครือบรรยายไม่ถูกพวกนี้ มันเป็นเพราะ
ผมยังเรียกพลังของตัวเองกลับคืนมาไม่หมด หรือเป็นเพราะเหตุอื่น
กันแน่นะ?

"นายท่าน ให้ข้าออกไปช่วยท่านเถาะขอรับ เวลานี้ไม่มีผู้ใดล่วงรู้"

ผมส่ายหน้ากับตนเองน้อยๆ เป็นคำตอบให้ความหวังดีของฉันทอง
คัดสินใจเลิกลคิด เมื่อสองขาอุทิศสำหรับพาคัวที่จิตใจไม่อยู่ด้วยก้าวเดินลัดเลาะ
มาถึริมฝั่งลำธารต้นเงินแต่น้ำใสแจ้วน่าลงเล่นได้อย่างน่าอัศจรรย์โดย
ไม่สะดุดก้อนหินที่ผุดกระเกระระกระหน้าทิ่มไปซะก่อน

หลังจากกลุ่มคนที่อ้างว่าเป็นคนช่วยพวกผมเหล่านั้นปรับเปลี่ยน
การเดินทางเป็นทางบกแทนเรือ ผมก็มีหน้าที่คักน้ำเพื่อนำไปใช้ในขบวน
ทูตกึ่งๆ ขบวนเจ้าบ่าวนั่นมาตลอด

ถ้าคิดในแง่ดีมันก็ไม่ใช่งานหนักหนาอะไร ออกจะสบายดีด้วยซ้ำ
เมื่อเทียบกับงานฝ่าฟันเลี้ยมม้าของเงินเชียง โดยเฉพาะด้วยแรงกำลังของ
ผมในตอนนี ต่อให้เดินหาน้ำทั้งวันก็คงไม่มีทางเหน็ดเหนื่อยง่าย ๆ ได้อยู่
แล้ว

ส่วนขบวนผู้หวังดีในทางร้ายที่ว่าเป็นใครมาจากไหนผมจะแนะนำ
ให้รู้จักเดี๋ยวนี้ละครับ...

ฉางหยวนจวิน จ้าวเจี้ยน แห่งแคว้นจ้าวคือผู้นำขบวนคณะทูต
ในครั้งนี้ เขาเป็นเชื้อพระวงศ์ของแคว้นจ้าวซึ่งเกิดจากผลพวงของการ
แต่งงานเชื่อมสัมพันธ์ระหว่างแคว้นของคนรุ่นก่อน ดังนั้นจ้าวเจี้ยนจึงมี
ฐานะเป็นหลานลุงของชินหลิงจวิน เว่ยอู่จี เชื้อพระวงศ์และมหาอำมาตย์
คนดังแห่งแคว้นเว่ย ซึ่งเป็นจุดหมายปลายทางที่เรากำลังมุ่งไปด้วย

แน่นอนว่าการเดินทางครั้งนี้ก็ด้วยจุดประสงค์เดียวกัน เพราะมัน
คือการไปรับเจ้าสาวการเมืองซึ่งเป็นหญิงจากแผ่นดินแม่แคว้นเว่ย แต่
เอาเข้าจริงก็คงจะมีประเด็นมากกว่าฉากหน้าที่เห็นอย่างแน่นอน

ตามความเห็นผมที่เคยศึกษาเรื่องราวมาบ้าง แคว้นจ้าวและเว่ยคง
มีแผนที่จะร่วมมือกันจัดการกับแคว้นฉินอยู่อย่างแน่นอน หรือไม่...

ขึ้นหลังจวีน มหาอำมาตย์แห่งแคว้นเว่ย คงกำลังมีแผนการอะไรอยู่ในใจ เป็นแน่แท้ยิ่งกว่าแช่เป้ง

แต่ก็นั่นแหละผมคิดยังไม่สำคัญ เพราะหน้าที่ของผมไม่ใช่ไปยุ่งเกี่ยวกับเรื่องพวกนั้น นอกจากเรื่องของเซียนเซิงเซียว อย่างอื่นผมจะไม่สอคมมือเข้าไปยุ่งอย่างเด็ดขาด!

"เออร์หลาง!" ผมสะดุ้ง ชะงักมือที่กำลังจะวกน้ำขึ้นมาล้างหน้า ทันที เมื่อได้ยินเสียงคุ้นเคยดังขัดหัวความคิด

"หูหลี่จิง"

เกิดอะไรขึ้นถึงได้ทำเสียงแตกตื่นแบบนั้น?

ผมแค่ส่งเขากับเห่าฟ้าไปสืบทาดูลาดเลาทางแคว้นเว่ยที่พอจะรับรู้ได้ถึงกลิ่นพลังของเซียนเซิงเซียวเท่านั้น จะเกิดเรื่องอะไรได้กัน

"เออร์หลาง ผนึกของข้า"

เออะ ผมพอจะรู้แล้ว...

ตั้งแต่ข้ามผ่านกาลเวลาและเข้ามาอยู่ท่ามกลางมนุษย์ หูหลี่จิงก็เริ่มออกอาการควบคุมตัวเองไม่ค่อยอยู่ นั่นละนะ ผมพอจะเข้าใจอยู่ว่า ปิตาภที่เคยกินวิญญูณและเลือกเนื้อมนุษย์เป็นอาหารมาอยู่ท่ามกลางคองอาหารอีกครั้งมันคงหักห้ามใจได้ยาก

แน่นอนว่าความอยากของเขาส่งผลให้เกิดเหตุการณ์ผนึกขยับทำงานบ่อยๆ แต่เพราะระยะหลังๆ มานี้เห็นเขาควบคุมตัวเองได้พอสมควร ผมจึงวางใจให้เขาไปกับเห่าฟ้า แต่ก็นับว่าเรื่องที่เกิดไม่ได้เหนือความคาดหมายไปสักเท่าไร อย่างว่า...เรื่องแบบนี้จะทำให้เปลี่ยนมันคงเป็นไปได้ยากอยู่แล้ว

"ตั้งสติ ทำสมาธิ ข้าจะพาเจ้ากลับมา"

ผมบอกก่อนจะเพ่งความคิดไปยังจิ้งจอกเก้าหาง ทันใดนั้นร่างจิ้งจอกสีขาวพลันปรากฏขึ้นกลางอากาศ แล้วหล่นปลุกตรงหน้า หางทั้งเก้าแผ่ราบไปกับพื้น พอๆ กับเจ้าของที่นอนแผ่หลาหาความสง่างามไม่เจอ

"หมคสภาพเลนนะ เจ้าจิ้งจอกไม่เจียมสังขาร" ฉิหลงส่งเสียงเยาะเย้ยกึ่งสมเพชออกมาจากในแขนเสื้อ

"ข้าบอกแล้วว่าให้ควบคุมจิตใจให้ดี ไม่อย่างนั้นมันก็จะเป็นอย่างนี้" ผมเอ่ยสวน กลับเสียงมังกิปากกว้างวอนหาเรื่อง เพราะเกรงจะมีศึกย่อยๆ เกิดขึ้นอีก

"ข้ารู้ แต่ใช่ว่ามันจะทำงานๆ เสียที่ไหนเล่า" หูหลิจึงในร่างจิ้งจอกเต็มวัยตะเกียกตะกายลุกขึ้นด้วยท่าทางลุกลี้ลุดลน ไม่ได้สนใจคำพูดของฉิหลงแต่อย่างใด "อย่ามัวแต่พูดเรื่องนั้นอยู่เลย มีคนตามเข้ามา เรารีบหลบไปก่อนเถอะ!"

"เดี๋ยวก่อน ใครตามมา เหา่ฟ้าหายไปในไหน" คนที่ไหนจะอาจหาญกล้าไล่ตามปิศาจ ถ้ากล้านาคันนั้นมันก็ไม่ใช่นกธรรมดาแล้ว

เอ...หรือว่าจะไม่ใช่คนธรรมดาจริงๆ

"ข้าแค่หิว นึกอยากกินคนขึ้นมาเท่านั้น ไม่รู้จะทำไมเจ้านั้นถึงเห็นข้า แถมยังรุกเข้าใส่ข้ากับเห่าฟ้าได้ แต่เพราะเจ้าสั่งว่าไม่ให้พวกข้าลงมือรุนแรง ข้ากับเจ้าเห่าฟ้าจึงแยกกันหนี"

"เจ้าจิ้งจอก หาเรื่องให้นายท่านเคือคร้อนแล้วไหมเล่า" ฉิหลงเปรยเสียงเคียดขึ้นมาจากทันที ไม่ต่างจากความรู้สึกของผมในเวลานี้

"ถ้าอย่างนั้นเจ้ากลับเข้ามาในถ้ำนี้ก่อน จะได้ไม่ผิดสังเกตุ แค่ว่าคงไม่เป็นไร" ผมว่าพลางเปิดปากถ้ำที่ร้อยอยู่กับสายรัดเอว

จิ้งจอกเก๋ากหางคล้ายลิงเลื้อยซุ่มครุ่น จนผมต้องเอ่ยเร่ง "มาเร็ว!"

พอสันเสียง ร่างสีขาวพลันคล้ายถูกดูดหายวับเข้าไปในถ้ำมืดดำ ผมรีบกระชากเชือกปิดก่อนเงยหน้าขึ้น

"นายท่าน ระวังขอรับ!"

เพียงพริบตาที่ร่างของจิ้งจอกเก๋ากหางหายวับพร้อมกับเสียงร้องเตือนของฉิหลงดังขึ้น โดยที่ยังไม่ทันตั้งตัว ผมรับรู้ได้ถึงบางสิ่งบางอย่างพุ่งเฉียดหัวไหล่ไป ความรุนแรงของมันส่งผลให้ทั้งร่างเสียหลักหงายหลังเซถลาคกลงไปในธารน้ำด้านล่างอย่างหมดท่า

"เออร์กลาง เจ้าเป็นอย่างไรบ้าง!"

"นายท่าน!"

โชคที่น้ำไม่ลึกมาก ผมรีบตะกายพลิกตัวขึ้น รู้สึกเจ็บแปลบที่หัวไหล่ เห็นเลือดสีแดงสดไหลออกมาที่มตาเสียจนไม่ต้องมองก็รู้ว่าเจ็บตัวแบบงๆ เข้าอีกจนได้ แถมยังเป็นจุดเดียวกับครั้งก่อนเปะ เหมือนสวรรค์กลั่นแกล้งจงใจยังไม่อย่างนั้น

ผมหันขวับไปทางด้านหลัง มองหาต้นตอโดยที่ไม่ได้ตอบคำถาม แสดงความห่วงใยของหนึ่งสัตว์เทพกับหนึ่งปีศาจ และเป็นอย่างที่คิด...

ลูกศรยาวเพื่อยปักซี่ไค่อยู่กลางลำธาร เป็นหลักฐานเห็นกันชัดๆ ว่าใครทำอะไรเข้าให้

นี่ชีวิตเนตรครีมันจะต้องช่วยข้าซ่อนอย่างนี้ไปถึงเมื่อไรกันนะ!

ผมสูดหายใจ เตรียมรับมือกับสิ่งที่จะตามมาทันทีที่ได้ยินเสียงฝีเท้าย่านักๆ ลงบนกรวดไค่น้ำคั้นๆ จากทางด้านหลัง ก่อนที่อะไรหนักๆ เย็นๆ จะพาดแหมะลงมาที่ชอกคอ

"ในที่สุดก็จนมุมจนได้สินะ เจ้าปีศาจจิ้งจอก!" ผมเหล่มองเพียงหางตา เจ้าของคาบยาววรวับบ่งบอกความคมอันคุ้นเคยราวกับมีดวงสมพงค์ก็ส่งเสียงตะคอกขึ้นเสียก่อน

โ๊ะโ๊ะ! พระเจ้าช่วยกล้วยปิ้ง! จากทาสในเรือนเบี้ย จู่ๆ ผมก็ถูกลครระดับกลายเป็นปีศาจหมาน้อยเข้าให้แล้วหรอเนี่ย?

ว่าแต่กลิ่นพลังรุนแรงที่สัมผัสได้นี้ หรือว่า...

"ข้าไม่ใช่ปีศาจ" ผมแย้งด้วยน้ำเสียงเหนียวหนำยไร้อารมณ์สุกๆ จนแม้ตัวเองยังรู้สึกได้ นั่นยิ่งทำให้เจ้าของคาบคมกริบกนั้หนักลงบนลำคอหนักขึ้นจนไหล่แทบทรุด ผมของมันบากลงไปเนื้อจนเริ่มมีเลือดไหลซึมออกมาให้ชื่นชมอีกรอบ

โอเคเขาเป็นที่ผมพูดผิด หาเรื่องให้ตัวเองเสียเลือดอีกจนได้ หรือผมควรจะยอมรับไปเลยดี แต่แบบนั้นคงจะขาดในทันทีเลยหรือเปล่า อย่างนี้ก็หมายความว่าช่วยทั้งขึ้นทั้งลงเลยไม่ใช่หรือไง

"บอกว่าไม่ได้เป็นปีศาจแต่กลับทำทาราากับไม่เกรงกลัวคมดาบ หรือความตาย คิดว่าพวกข้าควรจะเชื่อเจ้าหรือไม่ละ" น้ำเสียงทุ้มกังวาน เต็มไปด้วยอำนาจ แต่กลับฟังรื่นหูอีกเสียงดังแทรกสถานการณ์ชวนปะทุ

ขณะนั้นเอง รอบตัวผมพลันปรากฏกลุ่มคนกลุ่มหนึ่งเข้ารายล้อม แต่ละคนแต่งตัวราวกับก๊อบกันมาเหมือนซื้อเสื้อผ้าเหมายกโหลจากโบ๊เบ๊ ถืออาวูตครบมือ ทั้งหอก ดาบ ธนู หน้าไม้ หันเข้าใส่อย่างพร้อมเพรียง ตามมาด้วยเสียงฝีเท้าม้าเหาะอย่างลงบนกรวดทรายเบาๆ แล้วหยุดลง ทางด้านหลังซึ่งเป็นริมฝั่งลำธารต้นเงิน

"นายท่าน"

ผมรู้สึกได้ว่าเจ้าของเสียงห้าวผู้กุมชีวิตผมอยู่นั้นขยับตัวน้อยๆ พลางเปล่งเสียงเรียกขานในครบบางคนด้วยน้ำเสียงนอนน้อมขึ้นอีกหลาย เท่าตัว แต่กลับไม่ได้ละคมดาบออกห่างผมแต่อย่างใด

ความรู้สึกอันคุ้นเคยแต่รุนแรงกว่าเดิมกำลังขยิบใกล้เข้ามาจาก ทางด้านหลัง จนแม้ไม่ใช่อำนาจของคาที่สามก็ยังสามารถรับรู้ ถึงอย่าง นั้นผมกลับไม่สามารถหันไปพิสูจน์ให้เห็นกับตาได้ เพราะบรรดาคอมอาวุธ ต่างๆ ที่ยังพร้อมใจเห็นผมเป็นเป้าหมายอยู่นี้เอง

แต่จะว่าไปที่เขาพูดมันก็จริง ในสถานการณ์อย่างนี้ปกคตินทั่วไป คงต้องกลัว มีอาการลนลานหรืออะไรบ้าง แต่น้ำเสียคายที่ผมค้นไม่ใช่ คนปกคิตรวมทั้งไม่ใช่ปีศาจ และถึงจะในเวลาปกคิตผมคงทำได้อย่างมากก็ แค่นี้ละ ทำงัดได้ค้นเกิดมาเป็นแบบนี้ี่หว่า

เอ...ผมขอลัวตอตอนนี้ยังทันไหมอะ

"ข้าไม่ใช่ปีศาจแล้วเหตุใดจึงต้องกลัว...ไม่ว่าจะเป็นใครยิ่งใหญ่ มา จากไหน แต่การทำร้ายผู้อื่นโดยไม่คู่ให้คิเช่นนี้ คิดว่ามันถูกต้องแล้วรี คิด ว่าพวกท่านเองค่างหากที่สมควรต้องกลัวเวรกรรมเอาไว้บ้าง"

ผมพยายามแกสुकชีวิต เกมด้วยโยนข้อหาให้เสรีจสรพอีกกระทง แบบไม่กลัวฟ้ากลัวดิน

"สามหา!"

แค่หาวเดียวก็หลับแล้วครับลูกพี่ บัดโธ! แบบนี้น่ะผมดูในหนังมาจนเบื่อแล้ว นึกหน่อยก็สามหาวสี่หาว มุกนี้มันใช้ได้ตลอดกาลขนาดนั้นเชียว!?

แล้ว...ผมจะหันกลับไปได้หรือยัง จะให้หันหลังคุยกันอีกนานไหม "เจ้ารู้หรือไม่ว่ากำลังสนทนาอยู่กับผู้ใด?" ชายเจ้าของคมาคาบที่กำลังชื่นชมชอกคอของผมอยู่ตะคอกใส่เสียงดังบ่งบอกอารมณ์คุกรุ่น

เอ่อ...ถ้าอยากจะทำอะไรก็บอกมาเถอะ ประโยคสนทนาแบบนี้ละถามจริงไม่เพื่อที่จะพูดกันมั่งหรือไง บอกตามตรงผมเพื่อที่จะฟัง เพราะสุดท้ายมันก็ต้องจบด้วยการพูดจาวางอำนาจเอาตำแหน่งยศถามาข่มขู่คนอื่นอยู่ดี

ก็เหมือนจ้าวเจียนคนนั้น หากไม่คิดว่าต้องทำภารกิจของตัวเองอยู่ละก็ ผมละอยากจะสั่งสอนเขาหนักๆ อยู่เหมือนกัน ข้อหาว่าอำนาจบาตรใหญ่เหลือเกิน โดยเฉพาะกับพวกทาสและข้ารับใช้ที่ถูกกระทำยิ่งกว่าหมูหมา

"ข้าไม่รู้" ผมตอบไปตามความจริงโดยไม่ได้คิดจะทวนอารมณ์ใครแม้แต่น้อย แต่โชคร้ายที่ทำทางกับน้ำเสียงของผมมันคงไม่ค่อยเข้าตากันมองเท่าไร

"เจ้า!" คาบที่จ่อขยับคล้ายอยากจะสับคอให้บอกลากับลำตัว แต่มันกลับหยุดชะงักอยู่กลางทาง ตามมาด้วยเสียงปรามเบาๆ

"ใจเย็นๆ หากเจ้าลงคาบแล้วภายหลังพิสูจน์ได้ว่าเขาหาใช่ปีศาจอย่างที่ว่าจะมาเสียใจตอนนั้นก็สายไปแล้วนะ" คมาคาบขยับออกห่างไปแทบจะในทันทีที่ลิ้นคำพูด "เอะละ หากเจ้าบอกว่าไม่ใช่ปีศาจ ข้าก็ต้องขอโทษด้วยที่เข้าใจผิด"

เสียงย่ำน้ำดังโกลัเข้ามาพร้อมๆ กับน้ำเสียงนิมนลฟังดูเป็นมิตรมากกว่าเดิม ผมได้แต่นิ่งฟัง ไม่คิดต่อความอีก อยากรู้เหมือนกันว่าพวกเขาจะทำอย่างไรกับผมต่อไป

"ปล่อยเขาซะ" คำสั่งง่าย ๆ นั้นสร้างความแปลกใจให้ไม่น้อยคนอื่น ๆ ที่รายล้อมผมหลายคนถึงกับเหลียวมองหน้ากันด้วยสายตาเต็ม

ไปด้วยคำถาม

ผมเองก็อยากถามเหมือนกันว่าตกลงต้องการอะไรกันแน่ คิดจะยิงก็ยิง คิดจะเอาคาบมาจ่อหรือคิดจะปล่อยก็ปล่อยตามอำเภอใจ ไม่คิดถามกันสักคำ!

พูดอย่างนี้ไม่ได้หมายความว่าผมอยากถูกคาบจ่ออยู่อย่างนี้ไปเรื่อยหรอกระ แค่แปลกใจว่าคนเราแค่อำนาจอยู่ในมือนิดหน่อย คิดจะทำอะไรก็ทำได้โดยไม่สนใจอะไรเลยอย่างนั้นหรือไง?

"นายท่าน แต่ว่า..."

"เจ้าจะขัดคำสั่งข้ารี?"

"ข้าน้อยไม่กล้า"

หลังสิ้นคำสั่ง คมอาวุธสารพัดชนิดพลันละไป ผมสูดหายใจเข้าลึกๆ ก่อนจะย่นตัวลุกขึ้น ไม่สนใจบาดแผลของตัวเองหรือสภาพเปียกเป็นลูกหมาตกน้ำ นอกจาก...

พลังอันแรงกล้าของเซียนเชิงเซียนที่สัมผัสได้อย่างแจ่มชัดนั้น ผมอยากจะแน่ใจว่าความรู้สึกรู้สึกของผมไม่ได้ผิดไป รวมทั้งอยากจะเห็นด้วยว่าใครกันที่เหล่าเซียนได้อำนาจของเทพเออร์กลางเข้าไปเกี่ยวข้องกับพัวพันด้วยในครั้งนี้

หวังแต่ว่าคงไม่ได้เป็นคนใหญ่คนโตหรือมีชื่อเกี่ยวข้องกับประวัติศาสตร์มากมายนัก

เอละ ขออุหนำซ้ำๆ น้อยซี...

"เสี่ยวเจียน!"

เสียงเรียกขานดังชัดจิงหะวินาที่ระทึกกะทันหันทำให้ผมชะงักเกือบหัวทิ่มพื้น ยังคิดที่ไม่มีใครสังเกตเห็นอาการผิดปกตินี้ เพราะทุกคนต่างพร้อมใจหันไปทางคันเสียงโดยไม่จำเป็นต้องมีการนัดหมายใดๆ

ชายหนุ่มในชุดสีม่อๆ ใบหน้าภายใต้ร่องรอยขมุกขมอมคงจะดูดีไม่น้อยหากได้รับการชำระล้างอย่างดี สภาพของเขาบ่งชี้ฐานะได้ชัดเจนโดยไม่ต้องบอกพ้อๆ กับสภาพของผมในตอนนี้ไม่มีผิด จะแย่กว่าก็ตรงที่

ตอนนี้ตัวผมมีสีแฉงๆ ของเลื้อมาช่วยสร้างสีสันขึ้นอีกหน่อย และสิ่งนั้นเองที่ทำให้เขาชะงักท่าอยู่กับที่ พลังเบิกตากว้างทันทีที่เห็นสถานการณ์รอบตัวผม

"เขาเป็นคนรู้จักของเจ้าหรือ"

เจ้าของเสียงเรียบแต่ฟังดูนุ่มนวลเอ่ยถามขึ้นอีกครั้ง ทำให้ผมถือโอกาสหันไปมองเขาตรงๆ อย่างที่ตั้งใจไว้ตั้งแต่ครั้งแรกได้ในที่สุด...

อ้อหือ! ไม่ยักรู้ว่าแถวนี้มีถ้ำทำหนังสือเก๋ๆ แบบนี้น้ำท่วมเวลาไปคิงตัวยัยน้ำศาลมมาร่วมวงด้วยจริงๆ ถ้ายัยนั้นมาอยู่ที่นี่ตอนนี้คงจะกรี๊ดป่าแตกแหง!

ผมหลุกหลิกในใจอย่างห้ามไม่อยู่ พลังมองสำรวจคนตรงหน้า

เขาเป็นชายหนุ่มอายุอานามกะจากสายตาก็น่าจะสามสิบต้นๆ แต่งตัวดูดีมีชาติตระกูล ท่าทางไม่บอกก็รู้ว่าเป็นคนใหญ่คนโต หน้าตาผิวพรรณขาวผ่องสะอาดสะอ้านเหมือนหนุ่มเจ้าสำอางมากกว่าพวกนักรบ ขัดกับชุดที่สวมอยู่ สรุปว่าหน้าตาดูดีพอๆ กับพระเอกหนังเก๋ๆ ไร้อะไรที่ผมเคยนึกถึงกับยัยน้องสาวนั่นแหละ

อ้อ อย่าถามเชียวนะว่าพระเอกคนนั้นเป็นใคร ผมไม่รู้จัก แค่มองบ่งชี้ให้นั่งดูด้วยเท่านั้นเอง

บอกไว้เลยว่าถึงภายนอกหรือต่อหน้าคนอื่นยัยนั้นจะแมนขนาดไหน แต่พออยู่กับครอบครัวหรือในที่ลับตาคน คุณเธอก็กรี๊ดคาราเกะตามสมัยนิยมไม่แพ้สาวๆ ทัวไปหรอกครับ

แต่นั้นไม่สำคัญ ประเด็นมันอยู่ตรงที่ว่าบนตัวของเขาคอนี้มีไอพลังของเซียนเชิงเซียนแผ่ออกมาอย่างแรงกล้ามาก ทำให้ผมเผลอจ้องมองเขาอยู่นาน...นานจนทำให้เจ้าตัวรู้สึกและหันมาจ้องตอบอย่างเอาเป็นเอาตายเหมือนกันนั่นละ

เรายืนจ้องตากันอย่างนั้นอยู่ชั่วครู่ ตัวผมนั่นแม้จะพยายามเพ่งหาที่มาของไอพลังที่ว่าแต่มองเท่าไรก็ไม่สามารถบอกได้ ส่วนตัวเขาเองก็ยั้งนิ่งให้ผมจ้องสำรวจโดยไม่คิดปริปากสักคำ นี่คิดว่าผมกำลังเล่นเกมจ้อง

ตาอยู่หรือไง ถึงเข้าร่วมวงเล่นด้วยซะอย่างนั้น ประหลาดพิลึก

"นายท่าน..." เจ้าของคมดาบเรียกเลื้อยเข้าเข้าไปใกล้แล้วสะกิดเตือน เจ้านายผู้กลายเป็นฝ่ายจ้องผมอย่างจริงจังแทนเขาขยับตัว กระพริบตาสองสามครั้ง ก่อนหันไปถามคนข้างตัวเบาๆ แต่ขอโทษเถอะ ถึงยังงี้ก็ยังไยยืนอยู่ดี

"อ้อ เมื่อครู่ถึงไหนแล้วนะ"

อะไรถึงไหน

ผมขมวดคิ้วมองอย่างไม่เข้าใจ

"ท่านถามเจ้าหนูนี้ว่ารู้จักกับเจ้าหนูอีกคนนั้นหรือไม่ขอรับ" ลูกน้องคนเดิมเอียงหัวเข้าไปกระซิบข้างหู แต่อย่างที่บอก ค่อยให้กระซิบยังงี้ผมก็ได้ยินอยู่ดี

เอ...เห็นหน้าตาดีๆ ไม่นึกเลยว่าเขาจะสติไม่เต็ม เวลาผ่านไปไม่ถึงห้านาทีถึงกับต้องให้คนคอยเตือนเรื่องที่ตัวเองเพิ่งพูดไปด้วยแหละ

"อ้อ แล้วตกลงว่าอย่างไร พวกเจ้ารู้จักกันหรือ"

"เขาเป็นสหายข้า" ผมตอบสั้นๆ ตามความจริง

อันที่จริงจะบอกว่าเป็นเพื่อนผมคงไม่ถูกเท่าไรนัก เพราะตั้งแต่รู้จักก็ไม่ค่อยได้พูดคุยอะไรมากมาย คนที่น่าจะนับเป็นเพื่อนกับเขาคนนั้นได้เห็นจะเป็นเงินเสียงมากกว่า

ฟังไม่ผิดหรอกครับ เงินเสียง หลานชายจอมกวนประสาท (ผม) ผู้ชอบชักสีหน้าทำหน้าบูดบึ้งเหมือนอีโม่ออกมาสิบปีใส่ผมตลอดเวลา นั่นละ

อย่างที่เคยบอกนั่นละครับว่าปฏิกริยาไร้มนุษยสัมพันธ์เข้าขั้นโคม่าของเจ้าหลานมันมีให้เฉพาะผม อาจจะเผื่อแผ่กับบรรดาศัตรูในคาถาหรือคนที่เขาไม่ชอบใจบ้างเล็กๆ น้อยๆ แต่ในเวลาปกติแล้วเจ้านั้นนับเป็นคนที่มนุษยสัมพันธ์เยี่ยมยอดเลยละ

ไม่น่าเชื่อไอ้โหม่งละครับ!? เชื่อก่อนครับ เพราะมันเป็นความจริงที่ผมพิสูจน์มากับตาแล้ว

ตอนแรกผมก็ไม่รู้หรอกครับ แต่เพิ่งมาเห็นประจักษ์กับตาเมื่อครั้งที่ออกสืบหาปิศาจในแคว้นอุ้นันละ ครั้งนั้นทำให้ผมได้เปิดหูเปิดตาเห็นอัยยาคัยอันเยี่ยมยอดในการสนทนาและเข้าหาผู้คนของเจ้าหลานชาย บอกตามตรงผมค่อนข้างจะอึ้งมากๆ เมื่อเห็นการปฏิบัติตัวที่ราวเป็นผ้ามือกับหลังเท้า ระหว่างคนอื่นทั่วไปกับผมซึ่งเป็นลุงของเขา ผมเลยแน่ใจว่าตัวเองเป็นคนพิเศษของเจ้าหลานชายจริงๆ พิเศษมากเสียด้วย

แต่พิเศษแบบไหนนั่น อย่าให้พูดเลยครับ รู้ๆ กันอยู่แล้ว

"ปล่อยยให้เขาเข้ามา"

ผมหยุดคิดสละระตะตันที เมื่อได้ยินเสียงร้องบอกคนของตนเบาๆ ออกมาจากปากชายหนุ่มตรงหน้า

"เสี่ยวเจียน เกิดอะไรขึ้น คนพวกนี้เป็นใคร แล้วทำไมตัวเจ้าถึงมีเลือด!?"

ส่วยหาน วิ่งเข้ามาถึงตัวพลางมองสำรวจผมตั้งแต่หัวจรดเท้าทันทีที่แหวกวงล้อมเข้ามาได้

เขาเป็นหนึ่งในทาสรับใช้ในขบวนของนางหยวนจวิน อายุอานามก็ดูจะพอๆ กัน จึงถือวิสาสะเรียกผมอย่างสนิทชิดเชื้อโดยไม่ถามสักคำว่าผมเต็มใจให้เรียกแบบนั้นหรือเปล่า แต่พอกับเจ้าหลานชายคันเรียกเป็นพี่ได้ซะงั้น หรือเป็นเพราะว่าเจ้าเงินเซียงมันหน้าแก่เกินไป

แต่ก็ว่าไม่ได้ อันที่จริงนับๆ คุณแล้วเจ้านั้นก็น่าจะอายุหลายร้อยปี แต่เพราะได้กินยาริเศษและความเป็นเชื้อสายของเทพอยู่ครึ่งหนึ่งจึงทำให้คุณเป็นหนุ่มอยู่ตลอดกาลอย่างที่เราเห็น

"มีการเข้าใจผิดเล็กน้อย" ผมตอบก่อนไล่สายตาไปยังกลุ่มคนรอบด้าน "พวกเขาคิดว่าข้าเป็นปิศาจ"

"เป็นไปไม่ได้!" ส่วยหานเสียงดั่งขึ้นเล็กน้อย แล้วหันไปทางคุณพระเอกเกาหลีนั่น ซึ่งบัดนี้ผมก็ยังไม่รู้ชื่อตัวว่าเขาเป็นใครมาจากไหนกันแน่

"เสี่ยวเจียนเป็นคนของนางหยวนจวินจากแคว้นจ้าว เขาไม่มีทาง

เป็นปีศาจไปได้หรือนายท่าน"

"เจ้าชื่อเสี่ยวเจียนหรือ" นายท่านที่ว่าเหลือบมองสุ่ยห่านแล้วเลื่อนสายตามาทางผม ซึ่งแม้ผมจะไม่ค่อยชอบใจกับคำเรียกแบบนั้นนัก แต่ต้องจำใจพยักหน้ารับ

"ใช่ขอรับท่าน อันที่จริงข้าแซ่หยาง นามหยางเจียน"

"และเป็นคนของแคว้นจ้าว?" เขายังคงตั้งหน้าซัดต่อ ไม่รู้สนอกสนใจอะไรผมนักหนา หรือยังสงสัยอยู่อีกเรื่องปีศาจ

"ข้าเป็นเพียงทาสรับใช้คนหนึ่งในขบวนราชทูตของฉางหยวนจวินแห่งแคว้นจ้าว" ผมพยายามตอบโดยให้ความจริงและหลีกเลี่ยงการโกหกมากที่สุดเท่าที่จะทำได้

"แต่ทำไมข้ารู้สึกว่าคุณไม่เหมือนทาสรับใช้"

เซนส์ดีเหลือเกินนะครับ แต่ผมไม่ค่อยชอบใจเซนส์ดีๆ ของเขาเลย เพราะมันจะทำให้การทำงานของเรายิ่งยากขึ้นอีกหากจำเป็นต้องเข้าไปยุ่งกับเขา ซึ่งดูท่าว่าคงจำเป็นต้องเข้าไปยุ่งอย่างช่วยไม่ได้เสียด้วย

"เรื่องนั้นข้าคงไม่สามารถบอกได้" ผมตอบแบ่งรับแบ่งสู้ เอาให้เซฟตัวเองสุดๆ

"เอาเถอะ ในเมื่อเจ้าไม่ใช่ปีศาจและไม่ได้เกี่ยวข้องกับ..." ไม่รู้คิดไปเองหรือเปล่าว่าพอเขาพูดมาถึงประโยคนี้ในสายตาและน้ำเสียงคล้ายมีแววรู้ทันอยู่ในที หรือเขาจะรู้จริงๆ ว่าผมมีส่วนเกี่ยวข้องกับปีศาจจริงๆ จังจอก!?

ไม่น่า... ค่อยให้เซนส์ดีแก่ไหนก็ยังไม่คิดขนาดมองผ่านถุงผ้าที่ห่อโดยเทพธิดาชื่อหนี ซึ่งกันน้ำกันไฟรวมทั้งอาคมมนตร์คาถาสารพัดเข้าไปได้แน่

"ข้าคงต้องขอโทษเจ้ากับการกระทำของตนเองและคนของข้า ถ้าไม่ว่าอะไรข้าอยากจะได้โทษด้วยการพาเจ้าไปรักษาตัวเสียที่จวนของข้า..."

"นายท่าน แบบนั้นคงไม่ดีกระมัง" ชายหน้าโหดเจ้าของคมดาบเรียกเลื้อยขยับเข้าไปใกล้กลางเอื่อยขัดทั้งที่เจ้านายยังพูดไม่จบประโยค

ช่างกล้าหาญจริงๆ ผมขอนับถือ

"ข้ารู้ตัวว่ากำลังทำอะไร เจ้าไม่ต้องห่วง ข้าเชื่อว่าเขาไม่ใช่ปีศาจ ซึ่งเออร์มีฝีมือทางการแพทย์คงช่วยได้ หากนางรู้ว่าข้าทำเรื่องเช่นนี้แล้ว ยังนิ่งเฉย ข้าคงถูกนางตำหนิไปสามวันเจ็ดวันแน่ เจ้าก็น่าจะรู้"

ดูท่าลูกน้องของเขาคงเป็นคนที่สำคัญหรือไม่ก็เป็นคนสนิทมาก ถึงได้กล้าขัดคำสั่งของเจ้านายกลางคันโดยไม่ถูกถือโทษโกรธเคือง

"เอ่อ...ขอรับ ในเมื่อนายท่านเห็นว่าทำเช่นนั้นจะเป็นการดีกว่า ข้าคงไม่กล้าขัด"

แต่ผมว่ามันคงไม่ดีมั้ง ขัดสักหน่อยก็น่าจะคินะ คือคงจะรู้กันใช่ไหมล่ะครับว่าด้วยฤทธิ์ยาวิเศษของเหล่าจวิน รวมทั้งฤทธิ์อำนาจของเทพเออร์กลางที่ค่อยๆ ฟื้นคืนในตัวผม แผลเล็กน้อยเพียงเท่านั้นย่อมสมานได้รวดเร็วแค่เพียงกะพริบตา ถึงเห็นมีเลือดไหลเปโระนี่ก็เถอะ แต่ตอนนี้ผมไม่ได้รู้สึกเจ็บปวดอะไรแล้ว ถ้าขึ้นไปกับเขาแล้วถูกเห็นว่าแผลจากลูกธนูรวมทั้งร่องรอยคมดาบหายเร็วไม่น่าเชื่ออย่างนี้ ไม่แล้วผมคงถูกกล่าวหาว่าเป็นปีศาจอีกแน่

"ข้าว่า..." ผมอ้าปาก คิดจะปฏิเสธแต่กลับมีเสียงเอ่ยขัดขึ้นอีกครั้ง และเป็นเสียงที่ผมไม่อยากได้ยินที่สุดในตอนนี้

"น้องหยาง!"

ขอร้องเถอะ ขอแค่คราวนี้ได้ไหมที่ผมจะได้ยินเจ้านี้เรียกแบบนี้!

ความรู้สึกขุ่นลุกขุ่นฟองสยองเกล้าจนก๊วผลอกระตุกทำให้ผมต้องกลืนใจนับหนึ่งถึงสิบอยู่ในใจ เพื่อให้ตัวเองพร้อมกับการแสดงละครฉากใหญ่อีกครั้งในรอบหลายวัน

"เกิดอะไรขึ้น ทำไมเป็นแบบนี้ คนพวกนี้เป็นใคร แล้วทำไมถึงมีเลือด!?" เจ้าของคำเรียกขานชวนขุ่นลุกซึ่งไม่รู้โผล่มาจากไหนวิ่งพรวดเข้ามาถึงตัวผม พลังส่งเสียงถามด้วยท่าทางตื่นตกใจ ตีบทแตกแบบที่คารารางวัลลออสการ์ยังอาย

เจ้านี้กับσύห่านสมเป็นเพื่อนกัน ขนาดคำถามยังลอกกันมาเป๊ะ

ผมคงจะไม่รู้สึกอะไรมากนักหรอกถ้าคนที่เรียกผมด้วยคำนั้นเป็นคนอื่น ไม่ใช่เจ้าเงินเชียง!

"ท่านเหล่านี้เข้าใจผิดว่าเสี้ยวเจียนเป็นปีศาจนะ แต่ว่าตอนนี้เข้าใจกันแล้ว พวกเขายากจะพาเสี้ยวเจียนกลับไปรักษาศั้วเพื่อไถโทษ พี่หลิว ท่านจะว่าอย่างไร"

"หยางเจียน เจ้าไปทำท่าไหนให้เจ้าพวกนี้เข้าใจผิดเอาได้ ไหนบอกให้ผู้อื่นระวังตัว แต่เจ้าค้นพลาตเองนั่นแหละ ไม่ได้เรื่องเลยจริงๆ" เงินเชียงส่งคำคำหานิมาซุคิใหญ่หลังจากได้ยินคำชี้แจงของส่วยหานผู้หวังดี แน่نونว่ามีแค่ผมที่ได้ยิน

"เจ้าเป็นอะไรกับหยางเจียน"

ยังไม่ทันได้ตอบได้คำพูดเผื้อรื้อนต่างจากการแสดงออกลิปลิปนั้น ก็ดันถูกขัดจังหวะเสียก่อน ทำให้ผมต้องแอบกัดฟันอย่างเจ็บใจเล็กๆ ที่ถูกเจ้าเงินเชียงถือโอกาสเล่นงานเอาคืนจากครั้งก่อนๆ ได้

"ข้าเป็นพี่ชาย...เอ่อ...ลูกพี่ลูกน้องนะขอรับ นายท่าน" เงินเชียงตอบด้วยท่าทางนอบน้อมชะจนน่าดิบ ที่ทำอย่างนี้กับคนอื่นทำได้ กับลุงตัวเองละคุยกันแต่ละทีแทบจะจับหัวกันตายอยู่แล้ว สองมาตรฐานชัดๆ

ขอโทษทีนะครับที่ผมอินกับบทคุณลุงไปหน่อย ก็ตั้งแต่เห็นเงินเชียงเวอร์ชันเด็กน้อยเข้าให้ แล้วไหนจะยังซานเซ็งหมู่ผู้มีหน้าเหมือนน้องผมเปี้ยบนั่นอีก มันช่วยไม่ได้จริงๆ หากผมจะรู้สึกเหมือนว่าเจ้าคนที่ทั้งตัวโตกว่าอายุมากกว่านั้นเป็นหลานและเป็นญาติกันจริงๆ

"ถ้าเช่นนั้นเจ้าคงไม่ว่าหากข้าจะพาหยางเจียนไปรักษา"

"ข้าคงไม่มีอำนาจใดๆ จะตัดสินใจได้เพราะเราเป็นคนของฉาง-หยวนจวิน" เงินเชียงปฏิเสธอย่างนิ่มนวล ทกลงนี้เป็นเงินเชียงตัวจริงหรือมีอะไรเข้าสิง ผมชักไม่แน่ใจแล้วแฮะ "แต่นายท่านโปรดย่าหวัง เป็นเพราะน้องข้าไม่ระวังอีกทั้งยังสติไม่คืนจึงได้ทำให้ท่านเข้าใจผิด พวกเราเองก็มีส่วนผิดที่ปล่อยให้เขามาอยู่ในที่เช่นนี้ผู้เดียว บาดแผลเล็กน้อยแค่นี้คิดว่าคงไม่จำเป็นต้องรบกวนนายท่าน"

"เงินเชียง! เรื่องสติไม่ดี ข้าว่าเจ้าไม่จำเป็นต้องพูดก็คงไม่มีใคร
ว่า"

ผมสื่อจิตต่อว่าอย่างอคไม่อยู่ ตอนนี้ไม่แปลกใจสงสัยแล้วว่าเจ้านี่
เป็นตัวจริงหรือเปล่า เพราะมันคือตัวจริงแท้แน่นอน รับประกันคุณภาพ
จากฝีมือปาก

แต่จะโทษเจ้านี้ไปซะทีเดียวคงไม่ถูก ยังไงส่วนหนึ่งก็เป็นเพราะ
ความขี้เกียจพูดมากกับใบหน้าไม่ค่อยจะแสดงอารมณ์ของผมทำให้หลาย
คนสงสัยและมองแปลกๆ นั่นเอง ที่เปิดโอกาสให้เจ้าหลานชายได้ทีใส่ส
ติไปให้คนอื่นเข้าใจว่าผมเป็นพวกสติไม่เต็มเต็ง เอ้อรับประทาน แถมยัง
ความจำเสื่อมเพราะตอนเด็กๆ เล่นจนจนหัวไปกระแทกก้อนหิน...

ช่างแต่งเรื่องได้บรรเจิดซะเหลือเกิน!

ข้าพอเจอกับสายตาเอาเรื่องของผมเจ้าตัวก็แก้ตัวน้ำพุ่นๆ ว่าทำไป
เพื่อลงจะได้ไม่ต้องทำงานหนัก แถมที่พูดไปก็ไม่ได้โกหก เพราะทราบไค
ที่ความทรงจำของเทพเออร์กลางยังไม่ฟื้นคืน ผมก็คือคนความจำเสื่อม
จริงๆ ซึ่งนั่นทำให้ผมเจ็บใจมาก มันเป็นความจริงที่เถียงไม่ออก

"ได้อย่างไรเล่า ข้ากำลังช่วยให้สถานการณ์ไม่ลุกลามนะ เจ้าอยู่
เฉยๆ เถอะนะ"

เอ่อ...ผมควรจะวางใจเชื่อใจเจ้านี้ดีไหม บอกหน่อยสิครับ...แล้วให
อยู่เฉยๆ ฟังคนอื่นสาธยายว่าตัวเองเป็นคนไม่เต็ม ของแบบนี้มันทำกัน
ง่าย ๆ จั๊นระอะ

"เขาสติไม่ดีเช่นนั้นหรือ" ชายหนุ่มสูงศักดิ์ตรงหน้าถามย้า พลง
จ้องมองมาด้วยสายตาไม่เชื่อถือนในคำพูดของเงินเชียงอย่างชัดเจน

อย่าบอกว่าต้องให้ผมแสดงบทคนบ้าก่อนนะถึงจะเชื่ออะ คือ...ไอ
ศรียังไม่เก่งขั้นเทพหรือหน้าค่านไร่ยางอายขนาดนั้นนะครับ ขอร้อง
ปล่อยๆ ผมไปเถอะ อย่าให้ต้องทำอะไรรุนแรงเลย

"ขอรับ" เงินเชียงพยักหน้าพลงหันมาทางผม พร้อมๆ กับสายตา
ทุกคู่ที่จ้องตามมาโดยพร้อมเพรียง

คิดจะให้ทำจริงๆ เหรอเนี่ย!? ไม่นะเฮ้ย! ผมไม่เอาด้วยหรอคะ!

"หยางเจียน ข้าขอถามเจ้า...เจ้าแน่ใจหรือไม่ว่าไม่ได้เป็นอะไรจริงและไม่ต้องการความช่วยเหลือจากข้า"

"ขอรับ อย่างที่...เอ่อ...พี่หลิวว่า ข้าไม่เป็นอะไร" ผมก็ค้นคว้าถือว่า เป็นความช่วยเหลืออย่างก็แล้วกันที่ค้นเกิดใหม่มาหน้าอ่อนกว่าหลานชาย มันถึงต้องลงเอยอีกรอบนี้

"อืม ถ้าเจ้าว่าอย่างนั้นก็ได้อ" หลังจากยืนจ้องอีกพักใหญ่ หนุ่มหน้าเกาหลีย่อยเย่ออกมาซึ่งสร้างความโล่งอกโล่งใจให้ผมอย่างมาก "ถ้าเช่นนั้นข้าคงต้องกลับก่อน คุณดูแลตัวเองให้ดีละ หวังว่าพวกกันคราวหน้าข้าจะเห็นเจ้าในอาการครบสามสิบสอง"

คุณพระเอกเกาหลียุคอื่นๆ ขยับตัวหันหลังเดินห่างไป ก่อนจะกระโดดขึ้นม้าที่ข้ารับใช้จูงมาเทียบข้างตัว แล้วควบออกไปอย่างรวดเร็วตามด้วยบรรดาลือลืออีกเป็นขบวน ไม่นานกลุ่มคนทั้งกลุ่มก็กลับหายไปจากสายตา

บทจะง่ายก็ง่ายจนรับไม่ทันอย่างนี้จะนะ!?

ว่าแต่...ผมยังไม่รู้เลยนี่ว่าเขาเป็นใครมาจากไหน มัวแต่กลัวจะเป็นเรื่องจลิมข้อนี้อันไปสนิทเลยแฮะ เวิร์กกรรม!

"แล้วนี่พวกท่านมาได้ยังไง" ผมตัดสินใจเลิกละคิดถึงปัญหานั้นชั่วคราว หันไปชักใช้คนสองคนที่ยืนประจบอยู่ทันที

ในเมื่อพวกเขาต้องทำงานเลี้ยงมาชนพื้นและอีกจิปาละจนไม่ได้หยุด เกือบทั้งวันแทบจะไม่ได้เจอกัน แล้วโง่ถึงตามผมมานี้ได้

"ข้ากับพี่หลิวได้ยินจากคนอื่นว่าเจ้าถูกพ่อบ้านเถาหลงโทษให้ออกจากบ้านเลยนึกเป็นห่วง พอคิดถึงที่ฉางหยวนจวินใช้ให้คนมาเร่งเรื่องน้ำ พวกเราเลยอาสาช่วยเจ้า ข้ารีบล่องหน้ามา ปลอ่ยให้พี่หลิวพาข้าไปผูกไว้เรียบร้อย จึงมาพบเจ้านี้ละ แล้วไปทำอย่างไรถึงถูกเข้าใจผิดเอาได้" สู้ห่านตอบแทนเงินเซียงที่ยังคงยืนนิ่ง

"ข้าไม่รู้" ผมยังคงใช้คาถาเดิมอย่างเหนียวแน่น ยังไงคงบอกให้รู้

ไม่ได้ว่าค่อให้ไม่ใช่ปีศาจแต่ก็เลี้ยงเจ้าปีศาจที่ว่อยู่จริง ๆ

"ข้าว่าอย่ามัวแต่พุดอยู่เลย รีบตักน้ำไปให้คุณชายเถอะ ประเดี๋ยวจะถูกลงโทษเอาได้ ข้าณะไม่เป็นไร แต่กับเจ้าสุ่ยหาน คุณชายไม่ค่อยชอบหน้าอยู่แล้ว เจ้าจะลำบาก"

เงินเซียงออกหน้าคัศบท นาน ๆ ที่เจ้าหลานชายจะทำตัวมีประโยชน์กับเขาบ้าง แต่จะดีกว่ามากถ้าทำให้มันสม่าเสมอนะ

"แล้วแผลของเสี่ยวเจียนล่ะ" สุ่ยหานมองผมด้วยสายตาห่วงใย เพราะรอยเลือดที่เประอยู่จึงทำให้มองไม่ออกว่าภายใต้คราบเหล่านั้น ไม่มีบาดแผลอยู่แล้ว

นอกจากเรื่องที่เป็นทาส อย่างอื่นนั้นนับว่าสุ่ยหานเป็นคนมีน้ำใจไม่น้อย คบหาไว้ก็ไม่เสียหลาย

"ให้กลับที่พักไปก่อน มือฉันนี้แล้วคิดว่าคงดูแลตัวเองได้ ใช้หรือไม่น้องหยาง" เงินเซียงตอบยิ้มๆ แถมยังหันมาแอบยิ้มเยาะเย้ยผมซะอีก

เออะ ที่ใครที่มัน อย่าให้ถึงที่ผมบ้าง จะเล่นให้สบทรวงเอาให้ยิ้มไม่ออกเลยคอยดู!

"เจ้าว่าอย่างไรนะ เจ้านั้นนะหรือมีเบาะแสของเซียนเซิงเซียว!"

เงินเซียงอุทานพลางจ้องหน้าผมด้วยสายตาไม่ยากเชื่อ แม้จะพยายามลดเสียงลงแล้วแต่ภายในปากกว้างอีกทั้งยังเจิบสจด์ ส่งผลให้เสียงของเขาดูคงกว่าปกติอยู่คือ

"ใช่" ผมพึมพำตอบ พลางหันไปลูบหัวเห่าฟ้า มืออีกข้างโบกพัดลายหงส์ของเจิ้งคันทึลิมคินชะสนิทไปด้วยเพื่อไล่แมลงป่าที่บินว่อนไปมา

"เจ้าบอกว่าสุ่ยหานมีไอพลังของเซียนเซิงเซียว ตอนนี้ก็เจ้าหนุ่มที่ไม่รู้ว่าเป็นใครนั้นอีก ตกลงว่าเซียนเซิงเซียวอยู่ที่ไหนกันแน่ นี่ไม่ใช่ว่าคาที่สามของเจ้ามีอะไรผิดปกติหรือ"

พูดแบบนี้หาว่ามัวงันสิ แต่มัวหรือเปล่าเรื่องนั้นใครจะไปรู้ ผมก็แค่พุดตามที่ตัวเองรู้สึก

"ข้ามันใจ และที่มันใจยิ่งกว่าคือ ข้าเชื่อว่าที่นี่ ในห้วงเวลานี้ มี เซียนเชิงเซียวอยู่ถึงสอง"

"สอง!" เฉินเซียงขมวดคิ้ว พลังเคินวนไปวนมาเป็นหนุกคั่นอยู่ ตรงหน้าผม ปากก็พล่ามไปค้วย "ถ้าเช่นนั้นเจ้าไม่รู้หรือว่าพวกเขาอยู่ที่ไหนหรืออยู่ในรูปแบบใด คาที่สามของเจ้า อำนาจเทพเออร์กลางของ เจ้า อะไรก็ได้ ลองใช้ดูหรือยัง"

"ข้าลองดูแล้ว" ผมตอบพลังถอนใจ "ข้าไม่สามารถบอกได้ มัน เหมือนมีอะไรมาขวางกั้น แต่ข้าเชื่อว่าเราอยู่ใกล้มาก"

"ถ้าเช่นนั้นจะให้ทำอย่างไร กับσύห่าน ข้าก็พยายามเลียบเคียง ถ้ามได้คัสสินิท แต่เป็นเพราะเขาความจำเสื่อม จำอะไรไม่ได้ ทำให้ข้า จนปัญญา"

อย่างที่เฉินเซียงบอก Σύห่านนั้นก็มิใช่ศาการรมเหมือนกับเรา สองคน เขาถูกคนในขบวนของฉางหยวนจวินเก็บมาจากชายแดนระหว่าง สามแคว้น จ้าว ฉิน เว่ย บริเวณบ่อน้ำแห่งหนึ่งในเวลารุ่งสาง ทุกคนจึง เรียกเขาว่า Σύห่าน

ทั้งๆ ที่เนื้อตัวไร้ซึ่งร่องรอยบาดแผลแต่เขากลับจำอะไรเกี่ยวกับ ตัวเองไม่ได้แม้แต่บัดเดียว นอกจากความรู้ ความสามารถอ่านออก เขียนได้ นอกนั้นก็นับว่ามีแค่คำค้น ทำให้จนบัดนี้เราก็กังไม่สามารถตาม เรื่องของเซียนเชิงเซียวซึ่งผมมั่นใจว่าเขาต้องมีส่วนเคยเกี่ยวข้องไม่ทางใด ทางหนึ่งได้

"ข้าคิดว่าคงมีอะไรผิดปกติแน่นอน" ผมวิเคราะห์ต่ออย่างใจเย็น แต่ภายในกลับไม่ได้เย็นอย่างที่เห็น "หากพวกเขายังคงอยู่ดี เมื่ออยู่ใกล้... ค่อยให้ตัวข้าไม่รู้สึกละแต่พวกเขาต้องรู้สึกและออกมาพบข้าเหมือนที่ฉิงจูเออร์ เคยทำ แต่ผ่านมามากหลายวัน ทั้งที่ความรู้สึกนั้นรุนแรงนักทำไมกลับ เงียบเซียบราวกับไม่มีอะไรเกิดขึ้น"

"นายท่าน เราหาทางคืนความทรงจำให้σύห่านเสียก่อนดีหรือไม่ ส่วนทางด้านเจ้าคนเมื่อกลางวันให้ข้าลองลงมือเข้าไปสืบเอง" ฉิหลงออก

ความเห็น

"เรื่องคืนความทรงจำให้ส่วยห่านข้าต้องทำแน่ แต่ของแบบนี้ไม่ใช่จะทำได้ง่ายๆ" ผมบอกก่อนทบทวนความรู้สึกตัวเองอย่างถี่ถ้วน เมื่อแน่ใจแล้วจึงตัดสินใจพุดออกไป "ข้ารู้สึกแปลกๆ เหมือนมีพลังอะไรบางอย่างคอยชักชวนข้าอยู่ตลอดเวลา"

นั่นเป็นความจริงที่ผมรู้สึกได้ คลื่นพลังเบาบางแต่กลับแข็งแกร่งสามารถหักล้างพลังอำนาจของผมได้ แม้จะไม่มากมายอะไรแต่มันกลับเป็นอุปสรรคได้อย่างไม่น่าเชื่อ เหมือนเดินๆ อยู่ในทางเรียบแล้วจู่ๆ สะดุดหินก้อนเล็กหน้าค่อม้านั้นแหละครับ ถึงมันจะไม่ใช่เรื่องใหญ่แต่ก็ต้องลุกขึ้นมาเริ่มต้นใหม่ซ้ำแล้วซ้ำเล่า แล้วเจอเข้ากับหินก้อนใหม่ไปเรื่อยๆ ไม่จบไม่สิ้น

"พลังอะไรกัน" เณรเชียงจ้องหน้าผม ในขณะที่หูหลีจิงค่อยๆ ตะกายไพล่หน้าออกมาจากถุงผ้าเพื่อมารับฟัง

"ข้าไม่รู้ แต่ข้าจะพยายาม" ผมตอบคำถามเจ้าหลานชาย ก่อนจะไล่สายตาไปยังสัตว์ในคอกาทั้งสอง รวมทั้งฉีหลงที่ไม่ได้ปรากฏตัว "ส่วนทางด้านคนคนนั้นคงไม่สะดวกที่ให้เราๆ เข้าไป โดยเฉพาะหูหลีจิงออกหน้าอีก ข้ารู้สึกว่าคุณเขามีอะไรบางอย่างที่ไม่ธรรมดา"

คงไม่ใช่ว่าเป็นเทพมาจากไหนอีกหรอกนะ

"ข้าไม่สามารถบอกได้ว่าเหตุใดเขาจึงสามารถจับพลังปีศาจของหูหลีจิงทั้งที่ไม่ปรากฏกายได้ และข้าไม่เคยพบเห็นเขาในแดนเทพมาก่อนขอรับนายท่าน" เห่าฟ้าเอ่ยขึ้นราวกับรับรู้ความสงสัยในใจของผม ช่างสมเป็นสัตว์เลี้ยงลูกใจเจ้านายที่สุดจริงๆ

"บางทีนั่นอาจจะเพราะพลังของเซียนชิงเฉียวก็ได้ ส่วยห่านเองก็เช่นกัน พวกเจ้าไม่คิดหรือว่าที่เขาคงจำเจื่อนนั้นอาจจะเป็นฝีมือของเซียนที่พวกเจ้าตามหา" หูหลีจิงชี้ประเด็นพลา่งทำท่าขบคิด มองคูมิควิสัย

"ก็อาจจะเป็นไปได้ แต่ทำไมพวกเขาต้องทำเช่นนั้นด้วยละ แล้วตอนนี้พวกเขาอยู่ที่ไหน" เณรเชียงพยักหน้าเห็นด้วย แต่กลับสร้างประเด็น

คำถามที่น่าปวดหัวไม่แพ้กันขึ้นมาอีก

"นั่นคือสิ่งที่เราต้องหาคำตอบ" ผมพูดได้เพียงเท่านั้น ก่อนหันกลับมาสนใจจิ้งจอกเก้าหางผู้เหม่อลอยอีกครั้ง "หุหลิจิง..."

"หะ...หา?" มันสะดุ้งเล็กน้อย แล้วรีบเก็บซ่อนอาการผิคนแปลกของคนที่อย่างรวดเร็ว แต่ต่อให้เร็วแค่ไหนก็ไม่รอดพ้นสายตาที่มองอยู่ตลอดเวลาของผมได้หรอก

"เป็นอะไรของเจ้าคุณเหม่อลอย"

"เปล่า" หุหลิจิงปฏิเสธอย่างสิ้นใจไร้รอยพิรุณ ท่าที่เปลี่ยนแปลงราวกับหน้ามือเป็นหลังมือสมเป็นปิศาจจิ้งจอก "ข้าแค่ไม่สบายใจที่ทำให้เจ้าต้องเคืองรอนเท่านั้นเอง"

"ไม่ต้องคิดมาก" แค่นี้ทำอีกก็พอแล้ว...ผมจะถือว่าเป็นพระคุณอย่างล้นเหลือทีเดียวละ "ระยะนี้เจ้าคงต้องทนอดอู่อยู่ในถ้ำผ้านั้นไปก่อนอย่าเพิ่งปรากฏตัวเลยน่าจะดีกว่า"

"อืม" จิ้งจอกเก้าหางตอบอย่างว่าง่าย ทำให้อดถามย่ำไม่ได้

"เจ้าไม่มีเรื่องอะไรในใจแน่นะ"

"ไม่มี วางใจเถอะ ข้าแคงว่งๆ เลยเบลอไปหน่อยก็เท่านั้น"

เชื่อเขาเลยนะ จนป่านนี้ยังไม่เลิกง่วงอีก นอนได้นอนคึกขนาดนี้น่าจะส่งไปแข่งนอนมาราธอนให้รู้แล้วรู้รอด

"อืม...ถ้าเจ้าว่าอย่างนั้นข้าจะไม่คัดค้าน แต่ถ้ามีอะไรไม่สบายใจหรือพร้อมจะพูดเมื่อไหร่ พวกข้าก็พร้อมรับฟังทุกเมื่อ"

"ขอบใจมาก" หุหลิจิงพยักหน้าพลางมุดกลับเข้าไปในถ้ำผ้านั้น ผมมองดูพลางขบคิดอย่างไม่ค่อยเข้าใจท่าที่แปลกๆ แบบนั้นอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนเงยหน้าขึ้น

"เดินเซียง กลับไปที่พักของเจ้าก่อนเถอะ ป่านนี้ส่วยหานคงสงสัยที่เจ้าหายมานานขนาดนี้"

ระหว่างเดินทาง พวกข้ารับใช้กับทาสจะพักนอนตรงจุดที่ตัวเองต้องตื่นขึ้นทำงานแต่เช้า ดังนั้นผมกับเดินเซียงและส่วยหานจึงต้องแยกกัน

อยู่กว่าจะหาโอกาสหลบมาคุยกันได้แต่ละทีก็ยากเย็นใช้เล่น นอกจากจะ
ใช้วิธีส่อจิตซึ่งไม่ใช่ว่าจะสะกดกลักรเท่าไร

"แล้วเจ้า?" เงินเชียงมองมาอย่างรู้ทัน คงเป็นเซนส์ของหลานชาย
ถึงได้มองออกมาว่าผมกำลังมีแผน

"ข้าไม่อยากปล่อยให้เวลาเสียไปเปล่าๆ"

"หมายความว่า..."

"เจ้าคอยดูส่วยหาน ส่วนข้าจะลองตามไอพลั้งนั้นไปสืบคุ้ยควย
ตัวเอง" ผมบอกความตั้งใจของตัวเอง

"แล้วเจ้าไม่กลัวว่าเจ้านั้นมันจะจับได้แล้วกลายเป็นเรื่องใหญ่หรือ"

"ไม่เข้าถ้าเสียไม่ได้ลูกเสีย ที่สำคัญคือให้ไม่อยากทำ แต่เมื่อถึง
เวลาจำเป็นข้าก็มีอาวุธพร้อมสยบเสียที่ว่าอยู่ในมือ เจ้าไม่ต้องห่วง"

พลังของเทพถึงไม่อยากใช้แค่นั้น แต่เมื่อถึงเวลาจำเป็นมันก็ต้อง
ใช้ให้เป็นประโยชน์นั่นละนะ

"ข้าไม่ได้ห่วง แค่เกรงเจ้าจะไปทำให้เรื่องวุ่นวายใหญ่โตกระทบ
กระเทือนประวัติศาสตร์อะไรที่เจ้าว่านั่นเท่านั้น ถ้าเจ้าว่าอย่างนั้นก็
แล้วแต่เจ้าเถอะ"

เงินเชียงตอบพลางเบือนหน้าหนี ทิ้งให้ผมเบิกตากว้าง กะพริบตา
ปริบๆ มองอย่างไม่อยากเชื่อว่าเขาจะสนใจฟังที่ผมเคยอธิบายเรื่อง
ประวัติศาสตร์ ห่วงเวลาต่างๆ ให้พวกเห่าฟ้าฟังที่คำหนักซ้อจี้ด้วย ตอน
นั้นเห็นนั่งอยู่ชะห่าง แถมยังทำท่าหาทวนลม อืม...ที่แท้ก็ฟังอยู่หรอกอะ

"อืม" ผมพยักหน้าน้อยๆ ยังรู้สึกมั่นใจไม่หาย

"อ้อ แล้วรีบกลับมาก่อนเช้าละ ข้ายังไม่อยากหาข้อแก้ตัวให้เจ้า
หรอกนะน้องหยาง" พูดยบเจ้าตัวก็ผละจากไปทันที ไม่รอฟังคำตอบได้ ดู
สนุกสนานกับการได้เรียกผมเป็นน้องเอามากๆ

เอาเถอะ คิดซะว่าสงเคราะห์เด็กน้อยให้มีอะไรเล่นสนุกๆ คินนี่ยัง
มีงานสำคัญต้องทำอีกมาก ไม่มีเวลามาคิดเรื่องไร้สาระมากมายนอยู่แล้ว

"เห่าฟ้า เจ้าปลอมเป็นข้าแล้วกลับไปนอนรวมกลุ่มกับพวกทาสรับ

ให้พวกนั้น ข้าจะออกไปข้างนอก เก็บหูหลิจิงไว้ด้วย" ผมตัดสินใจไม่ถือสาท่าทีของเจ้าหลานชาย ปลดถุงนอนของหูหลิจิงยื่นให้เห่าฟ้า

"นายท่าน แค่ว่าอยากไปกับท่าน" เขากลายร่างเป็นคนนั่งคุกเข่าอยู่ตรงหน้า ยังไม่ยอมเอื้อมมือมารับของ

"ไม่จำเป็น เจ้าอยู่ที่นี้คอยคุหูหลิจิงให้ข้าดีกว่า ไม่รู้จะเกิดพยศขึ้นเมื่อไหร่ ข้าไปไม่มีอันตรายอะไรแน่ อย่างน้อยก็มีฉีหลงอยู่ทั้งคน"

หวังว่าจะเป็นอย่างนั้น...แต่ผมคงต้องทำใจเผื่อเอาไว้เยอะๆ หนอยละ เพราะขนาดไม่ได้ออกไปหาเรื่องยังมีความซวยวิ่งเข้าชนไม่หยุด แล้วถ้าออกไปเองอย่างนี้ก็ไม่น่าพลาด

เห่าฟ้าเจียบไปเล็กน้อย ก่อนจะยื่นมือรับของและก้มหน้ารับคำ

"ขอรับ"

"วางใจเถอะ ข้าจะดูแลนายท่านให้ดี ไม่ให้ได้รับอันตรายอีกแน่" ฉีหลงรีบออกหน้ารับรอง ผมได้แต่ยิ้มบางๆ ก่อนจะสูดหายใจเข้าลึกๆ หนึ่งครั้งเพื่อเรียกความมั่นใจ

"เอาละ ได้เวลาตามหาความจริงกันแล้ว!"

ไม่ว่ายังไง ผมจะต้องรู้ให้ได้ว่าเกิดอะไรขึ้นกับเซียนเชิงเซียนในห้วงเวลานี้กันแน่ ผมไม่เชื่อว่าด้วยกำลังอำนาจของเทพ หากคิดจะใช้ขึ้นมาจริงๆ แล้วมันจะทำอะไรไม่ได้เลย

"นายท่าน ท่านไม่เป็นไรนะจอร์จ"

"ไม่เป็นไร แค่นี้" ผมก้มหันตอบ พยายามกำบังขึ้นหูหว่างคิ้ว

ของตัวเองเบาๆ แล้วสูดหายใจเข้าแรงๆ หนึ่งที

อย่างน้อยๆ การเดินทางวิธีนี้ก็มิใช่อัจฉริยะคือต้องรู้จุดหมายปลายทางที่แน่นอน ต้องเป็นที่ที่เคยไปหรือเคยเห็นมาก่อน หรือไม่ก็ใน

กรณีของผมคือการใช้เรคาร์ตาที่สามกับพลังของเซียนเชิงเซียวเป็นตัวนำทาง ผมไม่รู้หรือทราบดีว่าเทพองค์อื่นหรือคนอื่นที่ใช้วิชานี้ได้จะเป็นยังไง หรือรู้สึกยังไง แต่สำหรับผมมันให้ความรู้สึกชวนแหะสันติ ถ้าไม่จำเป็น ผมไม่อยากจะใช้วิธีนี้ในการเดินทางเลย พับฝ่าเถอะ!

"นายท่านคงยังไม่ชินจริงๆ หากใช้บ่อยเข้าประเดี๋ยวทุกอย่างก็คงเข้าที่"

มันก็จริง แต่อย่างที่บอก ไม่จำเป็นผมขอไม่ใช่ดีกว่า โดยเฉพาะถ้าเจ้าเงินเซียงมาเห็นสภาพผมตอนนี้คงได้หัวเราะจนฟันหลุดหมดปากแน่ ภาพลักษณ์ร้ายกาจของผมในสายตาของเจ้าหลานชายมีหวังพังป่นไปไม่เหลือดี

ถ้าให้เลือกระหว่างหยางเจียนผู้แสนอ่อนเปลี้ย แค่มือเท้าก็ทำเอาจะเป็นลม กับหยางเจียนผู้อำมหิตโหดเหี้ยม เย็นชาหาคิไม่ได้ ผมว่าผมเลือกให้เจ้าหลานชายจดจำผมในแบบหลังดีกว่า อย่างน้อยๆ มันก็ยังดูเหลือมาดของเทพผู้คุมกฎสวรรค์ให้คนอื่นเกรงอยู่บ้าง

"แล้วนายท่านทราบหรือไม่ว่าที่นั่นมีที่ไหนกันขอรับ" หลังจากมั่นใจว่าผมพอจะตั้งสติได้แล้ว ฉิหลงจึงเปรยถามขึ้นเบาๆ

"ข้าเองก็ยังไม่รู้ รู้แต่ว่าข้าสัมผัสได้ถึงพลังของเซียนเชิงเซียวที่นี่"

ผมกวาดสายตามองไปรอบด้าน...

ห้องสี่เหลี่ยมกว้างขวาง ริมผนังด้านหนึ่งมีชั้นวางของขนาดใหญ่ ตั้งเด่นเป็นสง่า บนนั้นมีม้วนหนังสือเล็กใหญ่กละกลั้วไปวางซ้อนอยู่เป็นตั้งโกลั้ว กันเป็นโຕະสี่เหลี่ยมผืนผ้า อุปกรณ์เครื่องเขียนพร้อมสรรพจางวางเป็นระเบียบเรียบร้อยราวกับมีผู้ใช้งานอยู่ตลอดเวลา

"คุณแล้วจะเป็นห้องหนังสือ" ผมตั้งข้อสันนิษฐาน

"เซียนเชิงเซียวที่เราตามหาอยู่ที่นี่หรือนายท่าน"

"ข้าคิดว่าใช่ แต่เราคงต้องหาให้พบก่อนจึงจะแน่ใจได้ว่าไม่ผิดแน่"

ผมตอบตามความรู้สึกพลางขยับตัวก้าวเดิน แต่กลับต้องหยุดชะงักเมื่อมีเงาร่างสีขาวเลื่อนรางค่อยๆ ปรากฏขึ้นในความมืดตรงหน้าห่างไป

ไม่ไกล!

เคียวนะ แบบนี้นั้น...หรือว่า...

ผะ...ผี...ผีหลอก!?

บ้าไปแล้ว! ผมเป็นเทพ จะมาถูกผีหลอกให้เสียสถาบันเทพได้
ยังงี้ ก็แค่ผีละน่า เห็นออกบ่อย แค่นี้จึ๊บๆ (มั้ง) แล้วผีไทยกับผีจีนเนี่ย
มันต่างกันมากไหม หวังว่าจะไม่ออกมาน่ากลัวสยองจนเกินไปนะ ถึงจะ
ไม่กลัวแต่ขยะแขยงเป็นนะเฮ้ย!

คิดไม่ทันจบคิ ร่วงนั้นก็ปรากฏขึ้นอย่างชัดเจน เป็นคำตอบให้
ประจักษ์แก่สายตา แถมยงนี้ัวเรียวยาวแต่เหยียวนี่เข้ามาทางผมด้วยท่าที
คุกคามเต็มพิกัด

"เจ้าเป็นใคร บังอาจบุกรุกเข้ามาในที่ของข้า?"

ชายแก่ในชุดขาว ผมขาวโพลนพอๆ กับหนวดเครา คิ้วขาวมวคมุ่น
รอบตัวมีแสงเรืองสีขาว ผมมองๆ ก็ชักตาลายเพราะความขาวเจิดจ้านั้น
ใบหน้าเหยียวนของชายสูงอายุในวัยคุณตา แม้จะอยู่ในลักษณะ
(พยายาม) โกรธเกรี้ยว แต่ผมกลับไม่รู้สึกลัวเลยสักนิด นอกจากแปลก
ใจกับมีนงเท่านั้น

"ท่านเจ้าที่ ท่านจะบังอาจไปแล้ว ไม่รู้หรืออย่างไรว่ากำลังสนทนา
อยู่กับผู้ใด"

ฉีหลังส่งเสียงดัง ทำให้คุณตาท่านนั้นสะดุ้ง เผลอยับถอยหลังไป
หนึ่งก้าว พร้อมกับยกไม้เท้ายาวที่ใช้ค้ำยันอยู่แต่แรกขึ้นมาตรงหน้า

"ถ้าข้ารู้แล้วข้าจะถามหรืออย่างไร พวกเจ้าตอบข้ามาเดี๋ยวนี?"

คุณตาเจ้าที่กระทุ้งไม้เท้าในมือลงกับพื้นหนึ่งที่ทำให้เกิดเสียงดัง
คงกะว่าจะป่วนขวัญพวกผมให้กลัวลนลาน

เจ้! โคนใจมากครับคุณตา เพราะถ้าเป็นผมก็คงตอบแบบเดียวกัน
นี่แหละ ผมไม่ชอบให้ใครมาวางอำนาจใส่ ในขณะที่เดียวกันผมก็ไม่ชอบ
วางอำนาจกับใครเหมือนกันถ้าไม่จำเป็น

แต่ถ้าจะให้กลัวคุณตาผมคงทำไม่ได้จริงๆ เพราะคุยังงี้ก็ไม่น่า

กลัวสัณนิค แล้วที่ออกมาไล่เนี่ยคงคิดว่าพวกเราเป็นสัมภเวสีผีเร่ร่อนละสิ สงสัยคงต้องแนะนำให้เจ้าของบ้านส่งคุณตาไปตัดแว่นซะหน่อยแล้ว

"ข้าแซ่หยาง นามหยางเจียน..." ผมใช้พัดในมือสะกิดรอยปานใต้แขนเสื้อ ส่งสัญญาณกับอาวุธประจำตัวว่าจะเป็นคนเจรจาเอง "ข้ามาที่นี่เพื่อตามหาสิ่งสำคัญมากตามบัญชาอวิหังคำตี้ หวังว่าท่านจะช่วยเปิดทาง"

คุณตาเจ้าที่ขมวดคิ้วแน่น ก้าวเท้าเพียงก้าวเดียวก็หายแวบมาโผล่ตรงหน้าผมทำเอาเกือบบงะ คิแต่ว่ายั้งยั้งตัวเองไว้ได้ทัน ท่านมองสำรวจผมขึ้นลง ก่อนเดินวนไปรอบตัว เฟ้งแล้วเฟ้งอีกราวกับจะสแกนเข้าไปถึงรูกุมนั่น คงคาทั้งคู่ค่อยๆ เบิกกว้างขึ้นเรื่อยๆ จนน่ากลัวว่ามันจะหลุดออกมาจากเบ้า

"ท่าน...ท่านเทพเออร์หลาง!" จู่ๆ คุณตาก็ก่เปล่งเสียงอันแหบแห้ง อุทานออกมา คราวนี้ผมสะดุ้ง ผลอก้าวถอยหลังไปหนึ่งก้าวเมื่อร่างขาวทูลดู่เข้าลากับพื้นตรงหน้าแล้วโชนหัวค้ำนับ

ท่าแบบนี้คิดจะแข่งให้ผมอายุสั้นทางอ้อมหรือไง?

"ลุกขึ้นเถอะ อย่าทำอย่างนี้เลย"

ผมรีบปรีเข้าไปพุงคุณตาเจ้าที่ให้ลุกขึ้น แต่ดูเหมือนแจะกลัวผมเอามากๆ เพราะรีบถอยหลังห่างออกไปอย่างไร้ที่ขังที่ถูกเข่าอยู่ กับพื้น ช่างเป็นทักษะอันยอดเยี่ยมที่แม้แต่ผมยังต้องทิ้ง

"ข้ามีคาหามิแวนไม่ สมควรตายยิ่งนัก!!" ท่านเจ้าที่คร่ำครวญพลางโชนหัวไปพลาง

เอ่อ...นี่ก็ไม่ใช่ว่าท่านตายไปแล้วหรือหะ ที่สำคัญผมน่าจะกลัวถึงกับต้องทำท่าขยาดตัวสั่นนั่งงกขนาดนั้นเสีย ไม่ใช่ผีปีศาจหรือซาตานที่ไหนนะเออ!

"ถ้าคิดว่าตนเองผิดก็รับทำตามทีข้าสั่ง ลุกขึ้นซะ ข้ามีเรื่องจะสอบถามท่าน" ในเมื่อพูดคิๆ ไม่ฟังมันก็ต้องใช้วิธีการออกคำสั่งกันละ ผมยังไม่อยากยื่นให้คนแก่มาค้ำบอย่างนี้ทั้งคืนหรือกนะจะบอกให้

"ขอบคุณท่านเทพ" คุณตาเจ้าที่รีบตะก่ายลุกขึ้น แต่ยั้งก้มหน้างุด

ไม่ยอมสบตา ท่าทางเฝ้าแต่แรกไม่รู้หายไปไหนหมดแล้ว จากเหตุการณ์นี้ทำให้ผมรู้อีกอย่างว่าเทพเออร์กลางคงจะมีกตคติพิถีพิถังคัง ไม่น้อย แต่คุณแล้วน่าจะไม่ใช่ในทางที่สวงามเท่าไร

"ท่านเจ้าที่ ท่านอยู่ที่นี้มานานแล้วหรือ" ผมรีบถามเพราะเกรงว่า คุณตาจะเป็นลมตายอีกรอบเพราะความกลัวชะง่อน เคี้ยวบาปกรรม มันจะตกมาถึงผมเอา

"ข้าสถิตอยู่ที่บ้านสกุลเว่ยแห่งนี้มาเกือบสองร้อยปีแล้วท่านเทพ เป็นเกียรติสำหรับข้ามากที่ได้มีหน้าที่ปกปักรักษาคนตระกูลเว่ยซึ่งเคย ได้รับความเมตตาจากท่าน"

"ตระกูลเว่ย? รับความเมตตา? ท่านหมายถึงอะไร" เครื่องหมาย คำถามผุดขึ้นเต็มหัวทันทีที่ได้ยินคำบอกเล่าคาดไม่ถึงของคุณตาเจ้าที่

"ได้ยินว่าเมื่อหลายร้อยปีก่อนบรรพบุรุษของสกุลเว่ยเคยรับใช้ท่าน ทำความดีความชอบ ท่านจึงมอบความเจริญรุ่งเรืองและมอบพรให้คน สกุลเว่ยไม่มีวันตกต่ำไปชั่วลูกหลาน ท่านจำไม่ได้หรือ"

แน่นอนละว่าจำไม่ได้ ในเมื่อผมตอนนี้ไม่ใช่เออร์กลางคนเก่า แต่ ถ้าเคยมีเรื่องแบบนี้แล้วทำไมเห่าฟ้าถึงไม่เคยบอกให้รู้เลยล่ะ

"ฉิหลงมีเรื่องแบบนี้จริงหรือ" ผมได้ถามเอากับคนใกล้ตัวทันที

"ขออภัยนายท่าน ข้าเองไม่เคยทราบมาก่อน อย่างน้อยนับตั้งแต่ ข้าติดตามท่าน ไม่เคยพบว่ามีการเรื่องนี้"

แล้วมันเรื่องอะไรกัน งงไปหมดแล้วนะเนี่ย

"เรื่องนั้นช่างก่อนเถอะ" ผมรีบตัดบทเปลี่ยนเรื่อง ยังไงซะเรื่องใน อดีตของเทพเออร์กลางกับสกุลเว่ยอะไรนี้ก็ไม่เกี่ยวกับเซียนชิงเซียนที่ ตามหาอยู่แล้ว...มั้ง เพราะฉะนั้นรีบเข้าเรื่องให้ตรงประเด็นโดยเร็วที่สุด

"ข้าอยากจะถามท่านเจ้าที่ว่าตลอดเวลาที่ท่านอยู่ที่นี้ พบเห็น เทพเซียนองค์ใดผ่านมาหรือสถิตอยู่แถวนี้หรือไม่นอกจากท่าน"

"ไม่มีครับ" คุณตาเจ้าที่ตอบอย่างรวดเร็ว ไม่แม้แต่จะหยุดคิดให้ ชื่นใจซักกระดิก

"ไม่มีเลยเช่นนั้นหรือ" ผมถามย้ำเพื่อความแน่ใจ อย่างน้อยก็ให้
มั่นใจว่าแกไม่หลงลืมไปเพราะความสูงวัย

"ขอรับ" คุณตาอย่าคำตอบเดิมอย่างเหนียวแน่น ผมจึงตัดสินใจ
เปลี่ยนคำถาม

"แล้วตอนนี้ที่บ้านสกุลเว่ยใครเป็นผู้ดูแล"

"สองพี่น้อง เว่ยฉีวี่และเว่ยชิงอวี่ขอรับ"

เว่ยฉีวี่ คงเป็นผู้ชายเมื่อกลางวันนั้นสินะ ไม่เคยได้ยินชื่อ ท่าทาง
จะไม่ไช่คนสำคัญในประวัติศาสตร์ ก็ดีแล้วจะได้ทำอะไรสะดวกๆ หน่อย

"ขอใบท่านมากท่านเจ้าที่" ผมพยักหน้าพลางส่งยิ้มให้ แม่นคนฟัง
จะไม่ยอมเงยหน้าขึ้นมองก็ตาม ไม่รู้กลัวอะไรหนักหนา

"ข้าขอสำรวจที่นี้อีกสักเล็กน้อยท่านจะอนุญาตหรือไม่"

"ข้าไม่กล้า เชิญท่านเทพตามสบายมีอะไรให้รับใช้โปรดเรียกขาน"
คุณตาเจ้าที่ยังคงก้มหน้าตอบเช่นเดิม คงคิดว่าเทพเอ๋อร์หลางเป็นอีกภาค
ร่างของเมคูซ่า กลัวสบตาแล้วจะแข็งเป็นหิน

"ขอใบท่านมาก ท่านไปพักผ่อนทำหน้าที่ของท่านต่อเถอะ ข้า
ไม่กวนแล้ว"

"ขอรับ" ว่าพลางร่างสีขาวก็หายวับไปอย่างรวดเร็วราวกับรอกอย
ช่วงเวลานี้มานาน

ผมมองแล้วต้องถอนหายใจอย่างอดไม่อยู่กับท่าที่รวมทั้งเรื่องราว
ที่ได้รับรู้จากคุณตาเจ้าที่

การมาตามหาเขียนเชิงเขี้ยวคราวนี้ทำไม่มีแค่เรื่องไม่เข้าใจเยอะ
แยะไปหมด ตกกลางเรื่องมันไปไหนมาไหนกันแน่นะ

ผมถอนใจไปพลางมองสำรวจรอบตัวไปพลาง ดูแล้วเจ้าบ้านคงเป็น
พวกชอบอ่านหนังสือมากถึงได้มีหนังสือกองเต็มห้องขนาดนี้

"นายท่าน เรื่องที่ท่านเจ้าที่ว่า..."

"บางทีมันอาจจะเป็นเรื่องที่เกิดก่อนเจ้าจะมาอยู่กับข้าก็ได้ กลับ
ไปคงต้องสอบถามเห่าฟ้าดูอีกครั้ง แต่นั่นจะเป็นยังไงไม่สำคัญเท่ากับ

ตอนนี้เราต้องคามหาตัวเซียนเชิงเขียวให้พบ"

"ขอรับ"

ถึงสงสัยแค่ไหนแต่คงต้องเก็บเอาไว้ก่อน สิ่งสำคัญในตอนนี้สำหรับผมคือเบาะแสของเซียนหนึ่งงาน และเท่าที่เห็นมันก็อยู่ตรงหน้า ไม่ใกล้ไม่ไกลนี้เอง

ไอพลังแบบเดียวกับที่เคยสัมผัสแผ่กระจายออกมาจากกล่องสี่เหลี่ยมเล็กๆ บนโต๊ะสี่เหลี่ยมผืนผ้าซึ่งเต็มไปด้วยอุปกรณ์เครื่องเขียนมากมาย รวมทั้งม้วนคำราวเรียงกินพื้นที่เกือบครึ่งของโต๊ะตัวใหญ่

เซียนเชิงเขียวคราวนี้เป็นตัวอะไร ทำไมถึงได้คุุคริเข้าไปอยู่ในกล่องแบบนั้นได้ ครั้งแรกก็รู้สึกได้จากตัวของเว่ยฉีวี่อะไรนั่น ตกลงแล้วมันยังไวกัน?

ผมเดินเข้าไปใกล้ พลังเอี่ยมมือไปยังสิ่งที่หมายคาค้วยความอยากรู้อยากเห็นเต็มเปี่ยม แต่ความรู้สึกบางอย่างแทรกเข้ามากะทันหันพร้อมกับอาการเกร็งกระตุกของรอยปานบนท่อนแขนขวาเตือนให้รับรู้ถึงอันตราย!

สัญชาตญาณสั่งให้ผมพลิกตัวหันหลังกลับ มือสะบัดพัดยกขึ้นขวางกั้นบางสิ่งบางอย่างซึ่งส่องประกายวาววับในความมืดและเข้าคุกคามอย่างไม่ให้ทันได้ตั้งตัว!

แรงกำลังที่รู้ใจเข้ามาทำให้ผมต้องถอยร่นไปหนึ่งก้าวจนชนกับโต๊ะทางด้านหลัง ขณะที่กำลังเสียหลัก คมกระบี่สีเงินก็วควงหลบสิ่งกีดขวางเข้าหาอีกครั้งส่งผลให้ต้องรีบพลิกตัวหลบ คีที่มีประสาทสัมผัสไวพอและสามารถมองเห็นได้ในความมืด เจ้าของคมกระบี่หวังปลิดชีพจึงไม่สามารถทำอะไรได้สะควนนัก

ถึงจะเป็นอย่างนั้น แต่ดูเหมือนว่าคมกระบี่สีเงินยงทะเลงสายคาจะยังไม่ละความพยายามในการตามจองล้างกะจัดการผมให้ได้ คือชะง่อนอยากจะทำอะไร!

เพลงกระบี่รวดเร็วว่องไวจนมองตามแทบไม่ทันนั้นรุกไล่เข้ามา

ไม่ลละ ผมทำได้อย่างมากก็แค่ใช้พัดในมือปกป้องหลบหลีกไปมาไม่กล้าทำอะไรมากไปกว่านี้ ส่วนฉีหลง...

เจ้านั้นก็ร่ำร้องให้ใช้ตัวเองจัดการหรือขอออกมาจัดการเองนะสิครับ แต่คงรู้กันแล้วใช่ไหมล่ะว่าผมไม่มีทางยอมให้เขาทำอย่างนั้นแน่

ยังงี้อีกฝ่ายก็เป็นแค่มนุษย์ธรรมดา ถึงแม้จะมีความสามารถไม่ธรรมดาเท่าไรอย่างเช่นทั้งๆ อยู่ในความมืดยังไล่ต้อนผมได้ หรือไม่ได้เกรงกลัวผมซึ่งอยู่ดีๆ ก็มาปรากฏกายในบ้านนี้ได้อย่างไม่มีที่มาที่ไปไม่ต่างจากภูตผีปิศาจ แต่ถ้าเกิดพลาคพลังเสียที่ทำให้อีกฝ่ายบาดเจ็บขึ้นมาเรื่องคงจบไม่สวย เผลอๆ อาจเจอข้อหาฆ่าคนตายเข้าให้ ถึงอวีตี้จะมีคำสั่งว่าให้ทำได้ทุกอย่างไม่เลือกวิธีการ แต่ผมก็ยังไม่อยากทำบาปโดยไม่จำเป็นอยู่ดี

"เคี้ยว หยุดก่อน!"

ผมร้องบอกขยับพัดปัดกระเป๋ที่พุ่งเข้ามาออกให้พ้นก่อนหมุนตัวเข้าประชิดจออาวุธในมือซึ่งเป็นแค่พัดค้ำหนึ่งไปยังคอบอยอีกฝ่าย ขณะที่กระเป๋ซึ่งถูกปัดออกห่างไปแล้วกลับตัวควบลายอันแหลมคมเข้าจ่อคอคอ้านหลังผมรวดเร็วไม่แพ้กัน

"เจ้า? เสียงนี้เจ้าหนุ่มเมื่อกลางวันหยางเจียนเซ่นนั่นหรือ"

ว้าว! ผมควรจะชื่นชมความสามารถของเขาไหมล่ะครับ คิดดูสิขณะที่คำพูดตัวเองยังลืมิได้ในเวลาเพียงไม่ถึงห้านาที แต่ดันอุทิศสำหรับจำเสียงและชื่อผมได้แม่นยำทั้งที่เห็นหน้าไม่ชัด ยอดเยี่ยมสุดๆ!

แต่บอกตามตรงผมอยากให้เขาความจำเสื่อมไปเลยจะดีกว่านะตอนนี้

"ขอบคุณที่ยังจำข้าได้ ท่านคงเป็นเว่ยฉีวี่ เจ้าของบ้านนี้?" ผมตัดสินใจถามตรงๆ และแสดงตัวตนอย่างไม่มีปิดบัง

"เจ้าไม่ใช่แค่ทาสธรรมดาอย่างที่คิดจริงๆ" เว่ยฉีวี่พูดคล้ายรำพึงกับตัวเอง ก่อนเงยหน้าเพ่งมองมา แต่ผมคิดว่าเขาไม่น่าจะมองเห็นหรืออย่างมากที่สุดก็เห็นแค่เงาคำ ในความมืดนี้เท่านั้น "แล้วมาที่นี่ต้องการอะไร

ที่จวนของข้าไม่มีความลับอะไรให้เจ้ามาขโมยหรอกระ"

"ข้าไม่ได้คิดจะมาลักขโมยอะไรจากท่าน เพียงแค่มาตามหาของบางสิ่ง"

"จะอย่างไรก็แล้วแต่เถอะ ตอนนี้เราลคอาวุธ จุกไฟแล้วนั่งคุยกันดีๆ ไม่ดีกว่าหรือ"

ผู้ชายคนนี้แปลกจริงๆ เจอเหตุการณ์ประหลาดชวนขวัญผวายังคุมสติได้คือนาคนี้ ผมว่าผมเจอพวกความรู้สึกด้านชาตัวจริงเข้าแล้วละอย่างน้อยเท่าที่เห็นเขาก็เหนือกว่าผมเยอะ

"ก็คิ" ผมตอบเรียบๆ พร้อมๆ กับดวงเทียนภายในห้องสว่างไสวขึ้นราวกับแสงสรรจากน้ำมือภูคฆ์

อืม...อันที่จริงมันก็เสกนั่นแหละ แต่ไม่ใช่จากน้ำมือภูคฆ์ เป็นเทพต่างหาก มีพลังของเทพมันคืออย่างนี้เอง ทำอะไรได้อย่างใจนึก แต่อย่าคิดว่าผมจะชอบไปชะทั้งหมดคนะครับ ที่จำเป็นต้องทำเพราะอยากให้อะไรๆ มันง่ายเข้าเท่านั้น มาถึงขั้นนี้คงต้องใช้วิธีการจัดเต็มกันหน่อยพอได้เรื่องแล้วค่อยปรับเปลี่ยนความทรงจำซะก็ยังไม่สาย แต่คนนี้นักเดียวสบายมากอยู่แล้ว

"เอาละ ที่นี้ได้เวลามาคุยกันอย่างจริงจังได้เสียที" ผมว่าพลางลคมือลง ขณะที่เว่ยฉีวี่ตัวคลายกระบี่ออกห่างไป แต่สายตาของเขายังคงจับจ้องมาไม่วางจนผมอดรู้สึกประหม่าไม่ได้

"ท่านคือเว่ยฉีวี่และเป็นเจ้าบ้านสกุลเว่ย?" ผมรีบเริ่มบทสนทนาก่อนสายตานั่นจะเอกซเรย์เข้าไปถึงกระดูก ล้วงลึกไปถึงตับไตไส้พุงซะก่อน

"ใช่" ชายตรงหน้าตอบง่ายๆ พลางตัวคกระบี่ก็เก็บเข้าฝัก ดูเขาจะไวใจผมจนไม่ระแวงอะไรอะไรเอาซะเลย น่าประหลาดจริงๆ "แล้วเจ้าเป็นใคร ที่แน่ๆ คงไม่ใช่คนธรรมดา โดยเฉพาะถ้าให้เขาเจ้ามีความเกี่ยวข้องกับปีศาจจิ้งจอกที่ข้าไล่ตามไปใช่หรือไม่"

"ภูคฆ์ต้อง จิ้งจอกเก้าหางคนนั้นเป็นสัตว์เลี้ยงของข้า ต้องขอโทษ

ด้วยหากมันทำให้ท่านเคืองรื้อน" ผมตอบเรียบๆ พลังใช้สายคาที่คนทั้งหลายมักจะกลัวเกรงจึงตอบอย่างไม่ยอมแพ้ "แต่ท่านเองก็คงไม่ใช่ธรรมดาเช่นกัน ไม่เช่นนั้นคงไม่สามารถไล่ตามปีศาจจึงจกรวมทั้งทำร้ายได้แม้กระทั่งข้าซึ่งท่านบอกเองว่าหาใช่คนธรรมดา"

"ข้าเพียงมีคาที่ดีและสัมผัสที่ไวกว่าคนทั่วไปเท่านั้น" เวียดนามตอบยิ้มๆ ไม่ได้ไขความกระจ่างให้แก่คำถามใดๆ เลย "บอกได้หรือยังว่ามาที่นี้ในยามนี้ต้องการอะไรกันแน่"

"ในกล่องนั้นมีอะไร" ผมชี้ไปยังสิ่งของเป้าหมายทันทีไม่รีรอหรือพูดพร่าทำเพลงให้เสียเวลา ในเมื่อเห็นแล้วว่าเวียดนามไม่ได้มีปฏิกริยากลับเกรงหรือผิปกคิอะไรเลยที่พบเจอกับความไม่ธรรมดาของผม...จะน่ากลัวเกินไปแล้ว!

"หากข้าบอกว่าตอบไม่ได้ละ...ไม่สิ หากข้าไม่ตอบ...เจ้าจะทำอะไรข้าเช่นนั้นหรือ"

"เรื่องนั้น..."

"หยางเจียน!"

เงินเซียง! มาขัดจังหวะอะไรตอนนี่ สถานการณ์กำลังซีเรียสเกือบจะมีเรื่อง...เฮ้ย! ได้เรื่องอยู่แล้ว!?

"มีอะไร ข้ากำลังยุ่งมาก ไม่มีเวลาคุยไร้สาระ" ผมรวบรวมสติเฟื่องสมาธิคุยกับเจ้าหลานชายไปพลง ใช้สายตาลอบสังเกตรอยทรงหน้าไปพลง

"จะยังงี้ก็ช่าง แต่เจ้าต้องรีบกลับมาเดี๋ยวนี้ ทางนี้เกิดเรื่องใหญ่แล้ว!" น้ำเสียงของเงินเซียงที่ผ่านมาจากห้วงกระแสดิจพิ่งดูลึกลับลึกลอนจนผมรู้สึกได้

"เรื่องใหญ่? เรื่องอะไร?"

"อย่าเพิ่งถามได้หรือไม่ จะรีบกลับมาเองหรือให้ข้าตามไปลากกลับมา!"

ไว้ว! โห่จริงพ่อคุณหลาน นี่ตกลงมันหรือผมกันแน่ที่เป็นหลาน

นะอะ!?

"หยางเจียนไฉนหรือไม่!? ข้าบอกให้เจ้ารีบกลับมาเดี๋ยวนี้!"

ครັบๆ ทราบแล้วครັบคุณหลาน จะตะโกนทำไมเล่าว้อย! มันปวดหัวเพียครັบ!

"ว่ายังไงถ้าข้าไม่บอก..." เว่ยฉีวี่เอ่ยถามอีกครั้งหลังจากเห็นผมนิ่งไป

"เอาไว้อ่อยคุย ข้าต้องรีบไป" ผมตัดบทเอาค้อนๆ พลงขยับตัวถอยห่างออกมา

"อะไรนะ!?" เว่ยฉีวี่เฝยสายตางุนงงเป็นครั้งแรก เขาถลันเข้ามายื่นมือคล้ายจะคว้าผมเอาไว้ "เดี๋ยว!"

ทว่าด้วยพลังอำนาจของเทพได้นำผมออกมาจากที่แห่งนั้นก่อนเขาจะทันได้แตะตัว แต่สายตาท่าทางตกตะลึงระคนงุนงงของเจ้าบ้านสกุลเว่ย นามเว่ยฉีวี่ ผู้เป็นเบาะแสหนึ่งของเซียนนักษัตรยังคงติดตรึงอยู่ในใจ สร้างความกังวลอย่างบอกไม่ถูก

ผมบอกไว้เลยนะ ถ้าธุระหรือเรื่องใหญ่ของเงินเชียงไม่ใหญ่พอหรือสำคัญพออย่างที่พูดละก็ ผมจะเล่นงานเจ้าหลานชายให้ดู ข้อหาทำให้เสียงานใหญ่ ที่สำคัญทำให้ผมต้องปล่อยให้ความเสี่ยงพาเรื่องวุ่นวายตามมา เพราะไม่มีเวลาแม้แต่จะลบความทรงจำของเว่ยฉีวี่

หากลูกคนนี้ต้องถูกเข้าใจผิดว่าเป็นปีศาจมารร้ายที่โหดอีกจนกลายเป็นเหตุนำมาซึ่งอุปสรรคในการทำภารกิจ...เจ้าหลานชายต้องมีส่วนรับผิดชอบอย่างแน่นอนที่สุด!

เฮ้ย!!!

นี่เป็นคำแรกที่หลุดออกมาในใจ เมื่อผมพาตนเองกลับมาตามคำเรียกร้องปนคำสั่งเผด็จการของเงินเชียง

ที่จริงผมอยากจะอุทานหรือพ่นคำผรุสวาทต่างๆ นานาออกมาให้สมกับความรู้สึกในตอนนี้ซะด้วยซ้ำ ถ้าไม่เป็นเพราะมันไม่มีเวลาให้ทำ

อย่างนั้นได้

"เงินเชียง! นี่มันเกิดเรื่องบ้าอะไรขึ้น!?" ะอะครับ ไอ้เจ้าหลาน
นน!!!

ผมร้องถาม ขณะก้มหลบลูกธนูที่พุ่งเฉียวหัวไปแบบเส้นยาแดง
ผ่าแปด ก่อนจะยกพัดสารพัดประโยชน์ขึ้นปิดลูกธนูซึ่งพุ่งเข้าใส่ราวกับ
หาผ่นหนาเมื่อกี้ด้วยความงุนงงสุดขีด!

อ้อ อย่างถามนะครับว่ามันมาได้ยังไงเพราะผมเองก็ 모르 รู้แต่ว่า
ตอนนี้ไม่ได้อยู่ในขบวนฉวางหยวนจวินอย่างที่ควรจะเป็น แต่กลับโผล่มา
ข้างลำธารเมื่อตอนกลางวัน และคันคอของอาวุธหวังเอาชีวิตให้ได้นั้น
มาจากริมลำธารฝั่งตรงข้าม

"อย่าเพิ่งถาม! ไม่เห็นรีวี่ข้ากำลังยุ่งอยู่!"

เงินเชียงร้องตอบโดยไม่หันมามอง สายตาของเขาจ้องอยู่กับ
หาธนูซึ่งพุ่งเข้าใส่ไม้ฉากสาย สองมือกุมค้ำคานเล่มใหญ่กวัดแกว่ง
ปกป้องอาวุธร้ายนั้นไม่ให้เข้าประชิดตัว

เออ ก็เห็นอยู่หรอกระว่ากำลังยุ่ง แล้วไปทำอะไรเข้าล่ะ มันถึงได้
ยุ่งขนาดนี้!?

ผมคิดในใจพลางสะบัดมือเรียกสัตว์ในคาถา ปล่อยให้ผีหลงหมุน
ตัวกลางอากาศในรูปลักษณะของกลุ่มควันสีฟ้าขาวกระจ่างในความมืด ร่าง
ย่อส่วนขนาดเท่าแม่ไก่ของเขาขยายปีกปกป้อง และพ่นลมน้ำแข็งเข้าสกัด
กั้นทำลายอาวุธประสังค์ร้ายไม่ให้ถึงตัว เพื่อเจ้านายจะได้มีเวลาสังเกต
สถานการณ์รอบตัวบ้าง

"น่ารำคาญ!" จู่ๆ เงินเชียงก็กระแทกเสียงเย็นๆ ขึ้นมา

จำได้ว่าครั้งแรกที่ได้ยินเจ้านี่พูดคำนี้ สิ่งที่ตามมาก็คือความวุ่นวาย
ชวนปวดคับไม่ชวนให้ปลื้ม ดังนั้นสมาธิของผมจึงมีอันแตกกระเจิงอีกครั้ง
จนไม่สามารถหันไปทำอย่างอื่น นอกจากจับจ้องอยู่ที่เจ้าของคำพูด

"หยางเจียน ถ้าเจ้าไม่คิดหาวิธีดีๆ มาหยุดเจ้าพวกนี้ให้เร็วที่สุด ข้า
จะไม่รอแล้วนะ!"

หะ...ฮา! อะไรนะ!? จะให้ทำอะไร นี่มันเกิดเรื่องอะไรขึ้นฉันยังไม่รู้ รุ่งๆ จะมาโยนไม้กันง่ายๆ งั้น!?

ผมมองเขาอย่างงุนงง พลังขยับพัดปัดลูกหลงที่พุ่งเล็ดลอดมาไปด้วย

เท่าที่มองเห็นผ่านความมืด เจ้าของฝนอุกจะเล่นเราให้พรุณพวกนี้ไม่ใช่ใครที่ไหน เป็นคนของฉางหยวนจวินที่คุ้นหน้าคุ้นตากันทั้งนั้น!

พวกก็พูดเอะนะ คอให้ไม่ได้ชอบหน้าเขาเท่าไรแต่ผมมั่นใจว่าอยู่ดีๆ เขาคงไม่ลุกขึ้นมาสั่งลูกน้องให้เอาลูกธนูแสนสำคัญในยามสงครามอย่างนี้มาแจกจ่ายคนอื่นเล่นแบบไม่มีเหตุผลแน่ ถ้าไม่มีใครไปก่อเรื่องอะไรเข้า

"หยางเจียน! ถ้าเจ้ายังไม่รีบบอกมา..." เงินเสียงว่าพลางวาดคมดาบไปกลางอากาศ ฝนอุกหยดค้างนิ่งชั่วเสี้ยววินาทีก่อนร่วงกราวลงบนพื้นข้างลำธารราวกับหมกแรงกะทันหัน "ข้าจะจัดการด้วยวิธีของข้า"

จะ งั้นอะ!? แบบนี้อ่าเรียกว่าจะเลย ก็จัดการไปแล้วยังจะมารอความเห็นอะไรอีกเล่า เจ้าหลานบ้าเอ๊ย!

แม้จะเป็นยามคำนึงความมืดเข้าปกคลุม แต่เห็นได้อย่างชัดเจนว่าสีหน้าลูกน้องแต่ละคนของฉางหยวนจวินรวมทั้งเจ้าตัวซึ่งยืนบนการอยู่ทางเบื้องหลังนั้นขาวซีด เหวอสนิท ข้ายังมีท่าทีตื่นกลัวอย่างเห็นได้ชัด

เจอแบบนี้เข้าไปไม่กลัวก็แปลกแล้ว...

"ปีศาจ พวกมันเป็นปีศาจแน่แล้วคุณชาย!"

เสียงทำลายโศกประสาธแสนคุ้นหูแม้จะรู้จักกันได้ไม่นานนี้เป็นของพ่อบ้านเถาฟูอย่างไม่ต้องสงสัย

"ทุกคนไม่ต้องกลัว จัดการมันให้ได้!"

ฉางหยวนจวินกัดฟันออกคำสั่งเพื่อระงับน้ำเสียงสั้นๆ ของตัวเอง แต่กลับไม่มีใครกล้าขยับ ใบหน้าคูคิตตามลักษณะของผู้ที่มีชาติตระกูลของเขาซีดเผือด ทว่าคงตากลับเจือด้วยไฟโทสะ

"นึกว่าจะแน่ที่แท้ก็ขี้ลาดตาขาวกันทั้งนั้น" เงินเสียงแค้นเสียง

ดูถูกพลางลคคาบลง เมื่อเห็นปฏิภริยาเหล่านั้นของฝ่ายตรงข้าม
 แต่ผมว่าคนพวกนั้นน่าจะปกตินะ ใครเจอแบบนี้เข้าไปแล้วยังเฉยหรือ
 บ้าป็นอยู่ได้ก็ไม่วรรณาแล้ว เหมือนเว่ยฉือว้นนั้นเ
 "หยางเจียน ตอนนี้จะรีบไป!"

"หะ!?"

ผมหลคคุดาน เมื่อรู้ๆ เจ้าหลานชายก็หันขวับมาพลางคว่ำแขน ดึง
 เข้าสู่เงามืดของราวป่า เพียงก้าวเดียว ภาพตรงหน้ากลับเปลี่ยนไปอย่าง
 กะทันหัน แต่ความรู้สึกคลื่นเหียนอันเกิดจากการเมวาร์ปทำให้ผมไม่ได้
 สังเกตสังกาอะไรรอบตัวมากนัก

ถ้าจะให้อธิบายอาการเมวาร์ป ผมบอกได้เลยว่ามันไม่ต่างจาก
 อาการเมารถเมาเรือเท่าไรหรือควรเป็นความทรมานแบบหน่วงๆ ที่คง
 ไม่มีใครอยากสัมผัสแน่

"เป็นอะไรของเจ้าทำไมหน้าซีด" เงินเสียงหันมาถาม คงรู้สึกได้ว่า
 ตัวผมหยุดชะงักกะทันหัน

มีคอย่างนี้ยังอุคสำหรับมองเห็นได้อีกจะคาคิเกินไปแล้ว!

"เปล่า" ผมปฏิเสธทันควัน พลางเบี่ยงเบนหัวข้อสนทนาโดยไ
 "เอาเรื่องของเจ้าเถอะ ตกลงว่าเกิดอะไรขึ้น"

"ตอนนี้ไม่ใช่เวลามาถามเรื่องนั้น รีบไปช่วยสุ่ยหานก่อน" เงินเสียง
 ตอบห้วนๆ พลางดึงตัวผมให้เดินต่อ

"อะไรนะ!?"

มาถึงตอนนี้ยังไม่ถึงเวลาอีกเอะ!? แล้วเกี่ยวอะไรกับสุ่ยหาน
 สุ่ยหานเป็นอะไร ทำไมต้องไปช่วย!?

ผมได้แต่เก็บความมุงเงาไว้ในใจ ขณะเดินตามหลานชายไป
 แต่โดยคิ

"เงินเสียงเกิดเรื่องอะไรก็บอกมา ไม่เช่นนั้นนายท่านจะรู้เรื่องได้
 อย่งไร" ฉีหลงบินวนใกล้ตัวส่งเสียงท้วงอย่างอดไม่อยู่ ยังคิที่รู้กาลเทศะ
 ไม่พูดเรื่องเจ้านายเมวาร์ปออกไป

"หุบปากไปเถื่อน้ำ!" เงินเชียงหันมาควาด เป็นเหตุให้ผมต้องรีบ ตะปบตัวมึงกินน้อยเอาไว้ให้แน่นทันที

"เจ้าเด็กนี้!"

เฮ้ย! เจ้าพวกนี้ อย่าเพิ่งมามีเรื่องตอนนี้ได้รีเปล่าเนี่ย!? หักดูเวลา เวลาชะบ้างเหอะ!

"นายท่าน!"

เสียงเห่าฟ้าแทรกขั้วจังหวะ ทำให้ผมเผลอลงใจและหลุดยิ้ม ออกมา โลงใจที่ไม่ต้องเกิดเรื่องเป็นชนวนให้เส้นเลือดในสมองแตกตาย ไปก่อน

ผมกวาดตาไปตามเสียง เห็นเขากำลังประคองส่วยหานซึ่งมีลูกธนู ปักอยู่ที่แผ่นหลัง ท่าทางบาดเจ็บสาหัสเอาไว้ จึงรีบวิ่งเข้าไปหาทันที

"ทำไมเป็นแบบนี้?" ผมพิจารณาลูกธนูบนหลังของส่วยหานซึ่ง สลบสลึงพิงไหล่ของสุนัขเทพในร่างมนุษย์อย่างไม่ค่อยเข้าใจสถานการณ์

"ก็เจ้านี่มันทำอะไรเกินตัวนะสิ" นูหลี่จึงโผล่หน้าออกมาจากถุงผ้า ที่ร้อยอยู่กับตัวเห่าฟ้า "มีอย่างที่ไหนไปหาเรื่องเจ้าฉางหยวนจวินอะไรนั่น จนเป็นแบบนี้"

"ส่วยหานนะหรือหาเรื่องฉางหยวนจวิน" ไม่น่าเป็นไปได้เลย ปกติ ส่วยหานเป็นคนซื่อๆ ท่าทางไม่เป็นพิษเป็นภัยกับใคร แล้วอยู่ดีๆ ทำไม ทำแบบนั้นได้

"จ้าวเจียนนั้นมันให้คนไปฉุดลูกสาวชาวบ้านแถวนี้มาข่มเหงโดย ที่นางไม่ยินยอม ส่วยหานผ่านไปพบพอดี เจ้านี่เลยทำอะไรโม้คิด เข้าไป สอดมือทำตัวเป็นสุภาพบุรุษไม่คู่สังขารตัวเองจนเกือบถูกฆ่าตาย คีที่ เห่าฟ้าในร่างเจ้าเข้าไปขวางไว้ทัน" เงินเชียงขยายความต่อ ในที่สุดก็ได้ เวลาเปิดปากสักที ลีลาเยอะอยู่นั่น...

"ข้าพยายามเจรจา ขอร้องให้ฉางหยวนจวินเมตตาส่วยหานและ หญิงสาวนางนั้น แค่งกลับไม่ได้ผล ข้ายังถูกสั่งโบย คังนั้น..." เห่าฟ้าเล่าต่อ

"คังนั้นข้าจึงใช้วิธีเค็ดขาดจัดการอย่างไรเล่า" เงินเชียงเอ่ยแทรก

พลงขยับยืมเย็นๆ "ข้าเหลือทนกับเจ้านั้นมานานแล้ว เสียแต่คราวนี้ยังไม่ทันได้จัดการให้สะใจก็ต้องรีบฝ่าออกมาก่อนที่จะพวกนั้นจะมารวมตัว ไม่งั้นคงจัดการแบบบัวไม่ให้ช้ำน้ำไม่ให้ขุ่นอย่างที่เจ้าเคยบอกได้ยาก แต่วางใจเถอะ ข้าไม่ได้ใช้อิทธิฤทธิ์อะไรจนถึงเมื่อครูนี้นะ"

เรื่องนั้นคงไม่สำคัญแล้วละมัง เพราะคนในขบวนของฉางหยวน-จวินคงคิดว่าพวกเราเป็นปีศาจกันไปหมดเรียบร้อยแล้ว อาจจะรวมส่วยหานเข้าไปอีกคนด้วย

"เงินเชียงพาหญิงสาวนางนั้นหนีไปอีกทาง แต่โชคร้ายส่วยหานที่หนีมากับข้าถูกลูกธนูนี้เข้า ขออภัยด้วยขอรับที่ทำให้เกิดเรื่องเช่นนี้ขึ้น"

เห่าฟ้าก้มหน้ารับผิด ผมได้แต่ถอนใจโผลาญพลังชีวิต ตัดสินใจปล่อยเลยตามเลย ไม่อยากถือสาหาความกันอีกเพราะถึงยังไงตอนนี้ก็ย้อนกลับไปแก้ไขอะไรไม่ได้อีกแล้ว

ไม่คิดเลยว่าแค่ผมไม่อยู่ไม่ถึงอีกใจกลับเกิดเรื่องใหญ่ขนาดนี้ขึ้น ตกลงว่าดวงของผมนี่คงถูกผูกกับความโชคร้ายใช้หรือเปล่า กลับสวรรค์คราวนี้คงต้องไปเค้นเอาเรื่องกับเทพไท่ส่วยหน้อยแล้ว ข้อหาที่เขารับผิดชอบชะคามนุษย์โดยตรงซึ่งนั่นย่อมรวมหมายถึงตัวผมด้วย

"อย่ามัวแต่โทษตัวเองหรือหาว่าใครผิดอยู่เลย เราหาทางช่วยส่วยหานก่อนเถอะ" ผมรีบหาข้อสรุปให้กับตนเอง ยิ่งงังชีวิตคนก็สำคัญกว่าเรื่องอะไรทั้งนั้น

"ต้องหาอะไร พลังเทพของเจ้าอย่างไรเล่า ใช้ช่วยเขาสิ" เงินเชียงเสนอความคิดเห็นอย่างรวดเร็ว แดมทำด้วยหางเสียงในเชิงคำนิรารวกับนี่เป็นเรื่องที่ผมควรจะรู้อยู่แล้ว

"ข้าหรือ" ผมเนี่ยนะ!?

ก็รู้อยู่หรอกว่าผมคือเทพเอ๋อร์หลาง แต่เทพเอ๋อร์หลางในตอนนี้เป็นเทพเอ๋อร์หลางที่ไม่มีความทรงจำของเทพ ข้ายังพื้นพลังไม่เต็มที่ จะให้ช่วยด้วยวิธีไหนหรือทำยังไงผมยังไม่รู้ด้วยซ้ำ

"นายท่าน ท่านต้องทำได้แน่ขอรับ ข้ากับเห่าฟ้าจะคอยช่วยเอง"

ฉีหลงรีบเรียกกำลังใจเมื่อเห็นผมนิ่งไป คงไม่อยากเห็นเจ้านายถูกหลานตัวเองคำหนิ

"เป็นเช่นที่ฉีหลงว่า แม้ท่านจะจกจำวิธีการไม่ได้ แต่ข้ากับฉีหลงจะอยู่ข้างๆ คอยช่วยท่านเอง" เหา่ฟ้าพยักหน้าตาม สายตาเปี่ยมความมั่นใจของเขาทำให้ผมรู้สึกดีขึ้นมาอีกนิด

"ส่วนข้ากับฉีฉีจะช่วยให้คุณทางไม่ให้ใครมารบกวนเอง เจ้าต้องทำได้แน่เออร์หลาง" หูหลิจจึงช่วยส่งกำลังใจอีกเสียง ขณะฉีฉีก็ยังจ้องเหมิงด้วยสายตาคาคคั่น กระว่าถ้าผมทำไม่ได้คงต้องถูกหลานถอนหงอก...เอ๊ย! ถอนผมถลกหนังหัวคิดบัญญัติบทค้นพบคอกทั้งเรื่องวันนี้และเรื่องในชาติปางก่อนแน่

"ก็ได้ ข้าจะลองดู" ผมมองใบหน้าซีดเผือกของสุ่ยห่านแล้วจึงพยักหน้า

ยังไรเรื่องช่วยคนต้องมาก่อน จะได้หรือไม่ก็ต้องลอง ในเมื่อทำอะไรอย่างอื่นไม่ได้แล้วนี่คงเป็นวิธีที่ดีที่สุด

ส่วนผลจะออกเป็นอย่างไรนั้นคงอยู่ที่ดวงของเจ้าตัวด้วยนั้นละ

"หยางเจียนทำอะไรอยู่ ผ่านไปครึ่งชั่วโมงแล้วยังไม่สำเร็จอีกหรือ!?"

ฉีฉีทำหน้าฉุน ทำทางร้อนร่นราวกับไฟลนกัน เดินวนไปวนมาอยู่ตลอดเวลา ข้ายังคอยชะเง้อมองไปยังจุดที่กำลังช่วยคนเป็นระยะๆ ทำให้หูหลิจซึ่งยืนกอดคอกนั่งอยู่ได้ค้นไม้ใหญ่ใกล้กันจำต้องเหลียวมองด้วยสีหน้าเบื่อๆ

"นี่ ฉีฉี เจ้าเกลียดคลั่งเจ้ามากเลยจ้ะหรือ"

"จู้ๆ เจ้ามาถามเรื่องนี้ทำไม" ฉีฉีหันขวับมาทางจิ้งจอกเก๋หางแล้วถามเสียงแข็ง

"เปล่า แค่อยู่นิ่งๆ แล้วมันน่าเบื่อเลยหาเรื่องชวนคุยนะ" หูหลิจตอบเรื่อยๆ ด้วยน้ำเสียงสบายๆ "แล้วอีกอย่าง ข้าสังเกตว่ากับคนอื่นอย่าง

สู่หนานั้น เจ้าคุณเป็นห่วงเป็นใยใส่ใจ พุคจาตีๆ ด้วยได้ทั้งที่เพิ่งรู้จักกัน ต่างกับเออร์หลางหรือพวกข้าลิบลับก็เลยแปลกใจ"

"มันไม่ใช่เรื่องของเจ้า" เฉินเซียงตอบเสียงห้วนพลางเบือนหน้าหนี

หูหลิจึงถอนใจด้วยท่าทางเสแสร้ง ก่อนจะหันมาจ้องชายหนุ่ม อีกคนตรงๆ แน่نونว่าแม้จะอยู่ในความมืดก็ไม่จำเป็นอุปสรรคของปีศาจ จึงจอกอย่างเขาได้

"เลิกพูดจามาแบบนี้ทีเถอะ ยังไงพวกเราก็ลงเรือลำเดียวกัน แล้วอย่าทำตัวเป็นเด็กๆ ไปหน่อยเลยนะ"

"เจ้าว่าใครทำตัวเป็นเด็ก!?" เฉินเซียงหันขวับมาตรวจเสียงดังทันที แต่กลับไม่ได้ทำให้หูหลิจึงสะอึกสะเทือนใดๆ แม้แต่น้อย

"ว่าเจ้านั้นละ เจ้าคิดเจ้าแค้นไม่เลิกรา มองโลกแบบแคบๆ"

"เจ้าว่าอย่างไรนะ!?"

"หรือไม่จริง เจ้ามองโลกเป็นแค่สีขาวกับสีดำ ความดีกับความชั่ว" หูหลิจึงเดินช้าๆ มาหยุดตรงหน้าหลานชายเจ้านาย แล้วจ้องสบสายตากันจนงั้นตรงๆ "แต่ข้าจะบอกอะไรให้ ในความเป็นจริงแล้วโลกนี้มันไม่ได้ง่ายอย่างนั้นหรอกนะ"

"หมายความว่าอย่างไร" เฉินเซียงถามด้วยท่าทางหาวกระแวง รู้สึกสงสัยในท่าทีและจุดประสงค์ของจิ้งจอกเก้าหางไม่น้อยที่รู้ๆ มาพูดเรื่องอย่างนี้กับเขา

"เรื่องแบบนี้อธิบายยากนะ เหมือนกับข้านี้ไง ข้าฆ่ามนุษย์เพราะมนุษย์คืออาหารของปีศาจ ไม่ต่างกับมนุษย์ที่ฆ่าสัตว์เพื่อกินเป็นอาหาร แต่พวกเจ้ากลับมองว่าปีศาจอย่างข้าร้ายกาจชั่วช้าสารเลว ซึ่งข้าคงไม่ปฏิเสธ แต่เจ้าคงปฏิเสธไม่ได้เช่นกันใช่หรือไม่ว่าพวกมนุษย์ก็มีความร้ายกาจชั่วช้าไม่ต่างกัน"

"แล้วเกี่ยวกับหยางเจียนตรงไหน" แม้พอเข้าใจความนัยอยู่บ้าง แต่เฉินเซียงไม่อยากจะยอมรับนัก

อย่างไรซะเรื่องระหว่างเขากับเทพเออร์หลางผู้เป็นลุงนั้น ไม่ว่า

เมื่อไรคงไม่มีวันสมานรอยแตกร้าวในความสัมพันธ์เกินเยียวยานั่นได้อีกแล้ว

"เจ้าเด็กที่มึนเอ๊ย! เจ้าน่ะมันที่มึนเสียจนข้าไม่รู้จะพูดอย่างไรแล้ว"

หูหลีจึงกลอกตา พลังทำท่าทักท้อใจอย่างที่สุด

"กล่าตียังไงมาว่าข้าที่มึน เจ้าจึงจอก!" เฉินเซียงมองท่าทางคล้ายต้องการกวณประสาทอย่างงใจของจิ้งจอกเก้าหางเหมิง หางคิ้วเริ่มกระตุก

"ถ้าเจ้าเลิกอคติ ทำตัวให้เป็นผู้ใหญ่สมควร เจ้าก็จะรู้ว่าตัวเองที่มึนยังงี้ คงไม่ต้องให้ข้าบอก" หูหลีจึงยังคงพูดต่อโดยไม่สนใจปฏิกิริยาของฝ่ายตรงข้ามแม้แต่แต่น้อย

"เจ้าไม่มีทางเข้าใจ" เฉินเซียงตอบด้วยโทนเสียงเป็นมิตรมากขึ้นเล็กน้อยหลังจากนิ่งเงียบไปครู่หนึ่ง "ต่อให้ข้ารู้หรือต่อให้ข้าอยากเปิดใจแต่มันเป็นเรื่องยากจะให้อธิบาย เจ้าไม่รู้ว่าเขาเคยทำอะไรเอาไว้บ้าง พ่อข้าแม่ข้า สหายข้า คนที่ข้ารักรวมทั้งตัวข้าล้วนเคยถูกหยางเจียนทำร้ายอย่างสาหัส บ้างก็ต้องสังเวยชีวิตเพราะความต้องการในอำนาจของเขา"

"เจ้ารู้ได้อย่างไรว่าเขาทำไปเพราะต้องการรักษาอำนาจของคน"

"เขาเป็นคนบอกเอง"

ใช่แล้ว ทุกครั้งที่เผชิญหน้า ทุกครั้งที่ต้องเข้าต่อสู้ห้ำหั่น ทุกครั้งที่ถามถึงเหตุผล มันคือคำตอบที่ทำให้เฉินเซียงต้องเจ็บปวดที่สุด

อำนาจแห่งเทพเพียงเท่านั้นทำให้หยางเจียนยอมแม้แต่สละน้องสาวและหลานชายของตน เพียงเท่านั้น...กลับต้องแลกมาด้วยชีวิตและความสุขของใครๆ มากมาย

ยิ่งคิดถึงจุดนี้ เฉินเซียงก็ไม่อาจบังคับตนเองให้มองคนผู้นั้นในแง่ดีขึ้นมาได้

"แล้วที่เขาเคยบอกเจ้าว่าทำทุกอย่างก็เพื่อเจ้ากับแม่ของเจ้าละ เจ้าไม่เชื่อหรือ"

"เวลานี้หยางเจียนยังไม่คืนความทรงจำทั้งหมด ข้าจะเชื่อเขาได้"

อย่างไรในเมื่อตัวเขาไม่เป็นตัวของตัวเองด้วยซ้ำ เหมือนกับเจ้า ในเมื่อยังเป็นเรื่องยากที่จะตัดขาดความอยากกินมนุษย์ สำหรับข้าก็คงเป็นเรื่องยากเช่นกันที่จะรู้สึกดีกับหมางเจียน เท่าที่ทำอยู่ทุกวันนี้ นับว่าสุดความสามารถของข้าแล้ว"

"หิ เจ้านี้ร้ายกาจเหมือนกันนะที่ใช้วิธีนี้มาตอบโต้กับข้า"

"อยู่กับปีศาจร้ายอย่างเจ้ารวมทั้งเทพแสนร้ายกาจอย่างหมางเจียน ข้าก็ต้องร้ายกาจให้เท่าทัน" เงินเสียงว่ายิ้มๆ ท่าทางผ่อนคลายขึ้นอีกมาก

ปกติแล้วตัวเงินเสียงเป็นคนที่เข้ากับผู้อื่นได้ง่ายอยู่แล้ว สหายของเขาจึงมีทั้งมนุษย์ เทพ หรือแม้กระทั่งปีศาจ เมื่อได้พูดคุยกับหูหลิงจึงมีอรรถาธิบายค่อนข้างดีจึงไม่ยากที่เขาจะเริ่มรู้สึกสนิทใจได้บ้าง ต่างกับฉีหลงและเห่าฟ้าที่ถึงแม้จะเคยรู้จักกันมาก่อน แต่ก็เห็นว่าเคยเป็นศัตรูเคยต่อสู้ห้ำหั่นกันมา จึงยากจะรู้สึกสนิทใจได้อย่างเต็มที่

"ถ้าหากเจ้าคิดว่าข้าร้ายกาจ ก็ควรจะคิดให้ดีกว่าจะพูดถึงข้ากลับหลังอย่างนี้" เสียงกุ่นเคยของผู้ถูกกล่าวถึงทำให้ชายหนุ่มทั้งสองหันไปมอง

แม้อยู่ในความมืดแต่ยังเห็นได้ชัดว่าใบหน้าของหมางเจียนยามนี้ซีดเผือก คงเพราะสูญเสียพลังเทพในการช่วยคนไปนั่นเอง

"เป็นอย่างไรบ้าง" เงินเสียงรีบตรงเข้าไปสอบถามโดยไม่สนใจจะต่อความเรื่องที่สนทนาก่อนหน้านั้นอีก

"ส่วยห่านปลอดภัยแล้ว แต่บาดเจ็บของเขายังไม่หายสนิท" หมางเจียนตอบเรียบๆ แต่น้ำเสียงกลับอ่อนแรงต่างจากยามปกติอยู่มากโข

"ทำไมเป็นอย่างนั้น"

"เจ้าอย่าลืมน่าส่วยห่านไม่รู้ฐานะของพวกเรา หากรักษาเขาให้หายเป็นปกติในเวลาอันรวดเร็วเขาจะต้องสงสัย แต่ไม่ต้องห่วง เขาไม่เป็นอะไรแน่" หมางเจียนตอบ เขายืนมือแตะตัวมังกรกิเลนซึ่งกระพือปีกเรียกลมอยู่ใกล้ๆ คิงคูเอาร่างสว่างเร็วเรื่องสลายกลับไปยังที่ของตนทันที

"ตอนนี้เราคงต้องหาที่พัก จะปล่อยให้อยู่กลางป่าแบบนี้คงไม่ดี"

"อีกไม่ไกลก็ถึงตัวเมือง พาเขาไปที่นั่นน่าจะได้" หูหลิงจึงเสนอ
"อืม"

หูหลิงจึงสังเกตเห็นเจ้านายพยักหน้ารับด้วยท่าทางอ่อนแรง ก่อนจะ
เซไปด้านหลังเล็กน้อย เขารีบขยับเข้าไปพยุงไว้ได้ทัน ขณะที่เงินเซียง
มีปฏิกิริยาไม่ต่างกันเพียงแต่ช้ากว่าไปหนึ่งก้าว

"คุณำทางเจ้าไม่ค่อยดี ไม่เป็นอะไรนะ"

"เล็กน้อย ไม่เป็นไร..."

หูหลิงจึงพิจารณาคนที่ตนช่วยพยุงเอาไว้ครู่หนึ่งจึงเงยหน้าขึ้น
"ดีแล้วละ เพราะข้ารู้สึกว่ำกำลังมีอะไรบางอย่างมาทางนี้"

"คงไม่ใช่ว่ำพวกของฉางหยวนจวินตามมามากะมัง นายท่านตอนนี้
คงไม่พร้อมรับมือกับอะไร" ฉินหลงบอกเสียงแสดงความกังวล

"เจ้าพวกนั้นจะกล้าหรือ" ฉินเซียงตั้งข้อสงสัย พลังเฟ่งสายคา
ไปในความมืดรอบด้าน แล้วหยุดชะงักที่แสงคบไฟจุดเล็กๆ มองเห็นอยู่
แต่ไกลซึ่งกำลังขยับใกล้เข้ามาเรื่อยๆ

"แล้วจะให้ทำอย่างไร" หูหลิงก็หันถามคนใกล้ตัว

หยางเจียนเฟ่งสายคาไปยังจุดเดียวกับฉินเซียงก่อนทอดถอนใจ
"ไม่เป็นไร ไม่จำเป็นต้องทำอะไร"

"ไม่ต้องทำอะไร?" ฉินเซียงขมวดคิ้ว หันขวับมาทางคนพูดทันที
"เจ้ารู้หรือว่ำใครกำลังมาทางนี้"

"ใช่"

"ใคร"

"เว่ยฉีวี้ เจ้าบ้านตระกูลเว่ยชายผู้มีเบาะแสของเซียนเซิงเซียว"

เว่ยฉีวี้เข้าไปตามทางแคบๆ กลางป่าที่เกือบจะรกทึบอย่างช้าๆ
เนื่องจากรอบด้านมืดสนิท แม้แต่แสงคบไฟก็ไม่ช่วยอะไรได้มากนัก สิ่งที่
นำทางเขามีเพียงสัญชาตญาณและความรู้สึกอันแรงกล้าในใจเท่านั้น
ตั้งแต่จำความได้ เว่ยฉีวี้ต้องเผชิญกับความแปลกประหลาดไม่มี

ใครเหมือนนี้มาตลอด...

มองเห็นได้ในสิ่งที่คนอื่นมองไม่เห็น รู้สึกได้ถึงสิ่งที่อยู่เหนือธรรมชาติ ทั้งภูตผีหรือแม้แต่ปิศาจร้ายที่แฝงเข้ามาอยู่ในหมู่มนุษย์

ความสามารถนี้ล้วนเป็นที่รับรู้ของบุคคลใกล้ชิด ดังนั้นด้วยความเคยชินกับสิ่งเหล่านี้ เขาจึงไม่เคยคิดเกรงกลัว เช่นเดียวกับปิศาจจิ้งจอกเก้าหางคนนั้นซึ่งเขาไล่ตามไปเพราะเข้าใจว่ามันคงจะเข้ามาสร้างความเดือดร้อนให้แก่ชาวเมืองต้าเหลียง

แต่ไม่นึกเลยว่าสิ่งที่มันนำเขาไปพบพานกลับเป็นบุคคลที่เว่ยฉีอวี่ไม่เคยคาดคิด

ชายหนุ่มนามหยางเจียน

คราแรกที่พบกันอีกฝ่ายอยู่ในลักษณะเยี่ยงทาสชั้นต่ำ ทว่าสิ่งที่สัมผัสได้จากตัวชายหนุ่มผู้นั้นกลับต่างออกไป

แม้ใบหน้าแท้จริงจะถูกซ่อนอยู่ภายใต้คราบโคลไม่น่ามอง แต่กลับให้ความรู้สึกคุ้นเคยประหนึ่งรู้จักมาเนิ่นนาน จนเมื่อยามค่ำคืนที่ผ่านมาได้พบกันอีกครั้งในอีกรูปลักษณะ

ภายใต้แสงเทียนส่องสว่างที่ถูกจุดขึ้นด้วยพลังวิเศษอันน่าอัศจรรย์ ใบหน้าเกลี้ยงเกลา ดวงตาเป็นประกายคมสวย แต่แฝงไว้ด้วยความน่าเกรงขาม อาจสามารถสยบได้ทุกผู้คน รวมทั้งอาภรณ์สีขาวสะอาดตา...

เว่ยฉีอวี่มั่นใจอย่างที่สุดว่าหยางเจียนผู้นี้เป็นบุคคลเดียวกับที่อยู่ในความคาดหมายไม่ผิดแน่ เพียงแต่ไม่ทันสนทนาให้รู้ความอีกฝ่ายก็อันตรายไปกว่าสายตาเขาเสียก่อน ด้วยความรู้สึกคิดค้ำไม่อาจจะรับทำให้เขาต้องร้อนรนออกตามหาทั้งที่เป็นยามวิกาลเช่นนั้นเอง

"นายท่าน" คำเรียกขานเบาๆ จากข้ารับใช้ใกล้ชิดซึ่งบังคับม้าตามมาในระยะประชิดทางเบื้องหลังทำให้เขาปรายตาไปมอง

"ท่านแน่ใจหรือว่าจะไม่มีอันตรายต่อท่านหรือต่อผู้ใดในต้าเหลียง ฟังจากที่ท่านกล่าว ข้าเห็นว่ามันน่าสงสัยนัก"

"ข้ามั่นใจว่าเขาจะไม่มีอันตรายต่อผู้ใด และข้าก็มั่นใจว่าเขาอยู่

ใกล้ๆ นี่เอง" เวย์ฉือวีตอบด้วยท่าทางเชื่อมั่นเต็มเปี่ยม ต่างจากผู้ติดตามซึ่งเหลือบมองสบตากันด้วยความหวาดระแวงระคนไม่เชื่อมั่นในสิ่งรอบกาย

ยามค่ำคืน พงไพรถือเป็นสถานที่ต้องห้ามสำหรับผู้คน หากไม่จำเป็นย่อมไม่มีผู้ใดย่างกราย

"แต่เราตามหากันมาเกือบหนึ่งชั่วยามแล้วนะขอรับนายท่าน อีกทั้งนี่เป็นในป่ายามวิกาล ข้าเกรงว่า..."

"จะต้องกลัวอะไร หรือเจ้าไม่เชื่อใจข้า" แม้น้ำเสียงที่เอื่อยจะไม่แสดงอารมณ์ใดๆ แต่ลักษณะการเจรจาบอกได้ว่าผู้เป็นนายเริ่มไม่ชอบใจกับท่าทีของพวกเขาเข้าแล้ว

"ขออภัย พวกข้า..."

"เวย์ฉือวี"

น้ำเสียงนิ่งเรียบเยือกเย็นคั่งขึ้น พร้อมร่างสูงเพรียวในชุดขาวคดกับสีคำมิดแห่งราตรีกาลก้าวออกมาจากความมืดมิดข้างหน้าในระยะสายตามองเห็นได้ชัด ทำให้ขบวนม้าขนาดเล็กหยุดชะงักลงอย่างพร้อมเพรียงทั้งที่ไม่มีคำสั่งจากผู้เป็นนาย สร้างความแตกตื่นตกใจให้บุคคลในขบวนไม่น้อย ต่างจากม้าซึ่งเป็นสัตว์สัมผัสไวกลับไม่มีท่าที่ตื่นตกใจใดๆ เลย

"ท่านกำลังตามหาสิ่งใดต้องการให้ข้าช่วยหรือไม่เล่า"

"หยางเจียน!" เวย์ฉือวีอุทานเบาๆ ลืมความหงุดหงิดใจที่มีต่อคนของตนไปเสียสิ้น เขารับกระโดดลงจากหลังอาชา ก้าวยาวๆ เข้าไปใกล้ร่างนั้นโดยไม่รอฟังคำทักทวนของบรรดาข้ารับใช้และผู้ติดตามที่อ้าปากค้าง กล่าวสิ่งใดไม่ออกกันไปเป็นทิวแถว ตกตะลึงกับการปรากฏตัวกะทันหันราวกับภูตผีของบุคคลที่ผู้เป็นนายต้องการพบ "เป็นเจ้าจริงๆ ค่าย"

"ทำไมท่านถึงกล้าหาญออกตามหาข้าในยามนี้ ไม่กลัวว่าข้าจะเป็นภูตผีปีศาจลงทอนเพื่อมาจัดการสังหารเสียหรือ"

เวย์ฉีวี่พินิจใบหน้าเจ้าของคำถาม ก่อนขยับยิ้มและหัวเราะออกมาเบาๆ

"ถ้ากลัว ข้าคงไม่ชวนเจ้าอยู่สนทนาตั้งแต่แรก แต่เจ้ากลับทำเรื่องเสียมารยาทหนีหายมาเสียก่อน หากข้าไม่ตามมาถามสาเหตุให้รู้แน่เห็นทีคินี้คงนอนไม่หลับ"

"ข้าไม่เคยพบเห็นใครมีความคิดแปลกประหลาดเช่นท่านมาก่อน"

"ใครๆ มักบอกว่าข้าเป็นคนประหลาดกันทั้งนั้น" ชายหนุ่มตอบรับหน้าชื่นตาบาน ไม่สะทกสะท้านกับคำกล่าวหา "แต่ยังมีเรื่องแปลกประหลาดอีกมากเกี่ยวกับตัวข้าที่เจ้ายังไม่รู้"

"แล้วท่านคิดว่าข้าควรรู้อย่างนั้นหรือ"

"ควรหรือไม่ มีเพียงเจ้าเท่านั้นที่รู้ดี" เขาว่าต่อ พลังจ้องสบแววตานิ่งสงบของคู่สนทนาราวกับจะล้วงลึกเข้าไปหาความจริงถึงในจิตใจ "ในเมื่อเจ้ากล้าบุกเข้าไปถึงในบ้านข้า คงมีเหตุผลสำคัญหรืออะไรบางอย่างที่ต้องการจากข้า โดยเฉพาะของในกล่องนั้น"

"แต่ท่านปฏิเสธที่จะตอบข้า"

"ของแบบนั้นมันเปลี่ยนใจกันได้ อีกอย่างที่ข้าพุกโป๊กก็เพียงต้องการล้อเจ้าเล่นเท่านั้น" เวย์ฉีวี่บอกพลังขยับยิ้ม จ้องพินิจใบหน้าที่แม้จะอยู่ในความมืดแต่กลับดูสว่างไสวมองเห็นได้ชัดเจนของบุคคลตรงหน้า "และถึงไม่บอก ด้วยความสามารถของเจ้าคงหาทางรู้จนได้ ในเมื่อเป็นเช่นนั้น ข้าก็ไม่รู้ว่าจะต้องอ้อมค้อมให้เสียเวลาทำไม อีกทั้งข้าไม่อยากเป็นศัตรูกับเจ้า"

"วางใจเถอะ ข้าไม่เห็นผู้อื่นเป็นศัตรูเพียงเพราะเรื่องเช่นนั้นแน่" น้ำเสียงเรียบๆ พร้อมกับคำตอบทำให้ผู้ฟังยิ่งไปเล็กลงๆ ก่อนเปล่งเสียงหัวเราะออกมาเบาๆ

"ข้านับถือในความใจกว้างของเจ้า ทว่าถึงแม้เจ้าจะไม่เห็นผู้อื่นเป็นศัตรู แต่คงห้ามผู้อื่นมองเจ้าเป็นศัตรูไม่ได้"

"ท่านหมายถึงใคร" เรียวคิ้วเจ้าของคำถามขมวดเข้าหากัน แต่ก็

เพียงเล็กน้อยเท่านั้น หากไม่เพราะเว่ยฉีวี่กำลังเฝ้าสังเกตทำที่อยู่คงมองไม่เห็น

"ระหว่างเดินทางมานี้ข้าพบกับคนของฉางหยวนจวินเข้า พวกเขา กำลังตามล่าตัวปีศาจกลุ่มหนึ่ง ซึ่งน่าแปลก..." เว่ยฉีวี่ยกมือขึ้นกอดอก ละสายตาไปจากใบหน้าคู่สนทนาชั่วคราว พลังทำที่ทาคล้ายกำลังตรึงตรองอะไรบางอย่าง "ปีศาจกลุ่มนั้น จากที่ข้าฟังลักษณะ เหตุใดมันช่างเหมือน เจ้า พี่ชาย รวมถึงสหายของเจ้าเมื่อกลางวันเหลือเกิน นี่คงไม่ใช่เรื่องบังเอิญใช่หรือไม่"

ไม่มีผู้ใดปรินปากหลังสิ้นคำถาม ชายหนุ่มทั้งสองเพียงแต่จ้องสยสยาคล้ายดังเป็นการทำประลองกำลัง ก่อนที่อีกฝ่ายหนึ่งจะถอนใจออกมาน้อยๆ และตอบคำถามด้วยน้ำเสียงนิ่งสงบเช่นเดิม

"ท่านเข้าใจไม่ผิด ที่ฉางหยวนจวินตามล่าคือพวกข้า"

"และคงเป็นสาเหตุทำให้เจ้าหนีหายออกมาจากบ้านของข้าทั้งที่ยังสนทนาไม่จบ"

"รู้อย่างนี้แล้วท่านจะทำอย่างไร"

"อย่างที่บอก ข้าไม่ชอบทำอะไรค้างคา" เว่ยฉีวี่ตอบคำถามโดยไม่เสียเวลาแม้แต่จะหยุดคิด "ถ้าเช่นนั้นคงต้องเชิญเจ้ารวมทั้งเหล่าสหายกลับไปสนทนากันต่อที่บ้านของข้าเสียแล้วละ"

"คุณท่านมั่นใจเหลือเกินว่าข้าจะเชื่อใจและรับคำเชิญของท่าน"

"แน่นอน" เว่ยฉีวี่จ้องสยสยตามองประเณินของอีกฝ่าย พลังยกมือห้ามปรามเสียงทักทวนจากบรรดาผู้ติดตาม แล้วเอ่ยสืบไป "นอกจากเรื่องของในกล่อ่งที่เจ้าอยากรู้ ข้าคิดว่าเวลานี้สหายของเจ้าคงกำลังบาดเจ็บ ต้องการยาและที่พักที่ดีพอ อีกทั้งตัวเจ้าเองคงไม่รู้ตัวสินะว่าสภาพคุ้ย่ำแย่แค่ไหน เพราะฉะนั้นให้ข้าได้ช่วยเจ้าเถอะ"

ถ้อยคำที่เคยเติมเปี่ยมด้วยความมั่นใจจนแปรเปลี่ยนเป็นคล้ายขอร้องอ่อนวอน ทำให้ผู้ฟังจ้องมองชายหนุ่มเจ้าบ้านสกุลเว่ยด้วยความประหลาดใจอีกครั้ง

"ทำไมท่านถึงอยากช่วยข้าทั้งที่ไม่รู้แน่ชัดด้วยซ้ำว่าข้าเป็นใครหรืออะไรกันแน่"

เวย์นอียัมรับคำถามนั้น ก่อนเอ่ยตอบด้วยน้ำเสียงราบเรียบ นิ่งสงบ ไม่อาจคาดเดาจุดประสงค์ได้

"เอาไว้เมื่อถึงเวลา เจ้าคงจะรู้เอง..."

โลกของเราช่างเป็นสถานที่ที่น่าประหลาด มีแต่เรื่องคาดไม่ถึง
เกิดขึ้นอยู่ทุกเมื่อเชิวัน...

ตัวอย่างเช่นเมื่อไม่กี่ชั่วโมงก่อนผมบุกเข้าบ้านตระกูลเวย์อย่าง ผู้บุกรุก ต่อยศมีเรื่องกับเจ้าของบ้านจนเกือบจะฆ่ากันตาย แต่อีกไม่กี่ ชั่วโมงถัดมาผมกลับได้รับการต้อนรับขับสู้ราวกับเป็นแขกวิโอพิจากเจ้า บ้านคนที่เพิ่งมีเรื่องกันไปหยกๆ ซะอย่างนั้น แล้วแบบนี้จะไม่ให้ผมคิดว่า มันประหลาดได้ยังไงละครับ

"วางใจเถอะ น้องสาวข้านะเซียวซาณูวิชาแพทย์ ให้นางดูแลสหาย เจ้า รับรองไม่นานเขาต้องหายดีแน่นอน" เวย์นอียัมกล่าวด้วยท่าทางยิ้ม แยมแจ่มใส ขณะเชื้อเชิญแขก ซึ่งก็คือเจ้าหลานชายกับผมให้นั่งลงที่โต๊ะ รับรอง ระหว่างนั้นสาวใช้ต่างทยอยเดินเข้ามาเสิร์ฟอาหารและขนม น้ำ พร้อมสรรพ แต่ที่น่าแปลกคือสาวใช้เหล่านั้นต่างแต่งกายด้วยเสื้อผ้าอย่าง คนรับใช้ชาย ถึงจะรู้สึกสงสัยข้อนี้อยู่บ้าง แต่ความรู้สึกยำเย่ที่เกิดขึ้น ร่างกายตนเองทำให้ผมตัดความรู้สึกนั้นไปอย่างรวดเร็ว

"ส่วนสุนัขของเจ้า ข้าจะให้คนดูแลอย่างดี ไม่ต้องเป็นห่วงเช่นกัน"

สุนัขที่เวย์นอียัมพูดถึงจะเป็นใครไปได้นอกจากเห่าฟ้าซึ่งกลับคืนสู่ ร่างเดิมเพื่อความสะดวก อาจรวมไปถึงหูลิจด้วยอีกคนหนึ่ง แต่เขา หลีกเลียงจะพูดถึงเพราะในห้องยังคงมีข้ารับใช้อยู่อีกหลายคน

นับว่าเป็นคนที่รู้กาลเทศะใช้ได้ ไม่เสียทีเป็นถึงเจ้าบ้านผู้นำของ ตระกูลซึ่งมั่งงา คุกคามใหญ่โตหูลิราชของบ้านแล้วคงจะยิ่งใหญ่พอ ดู

"ขอบคุณ..." ผมพูดได้คำเดียว กลับต้องก้มหน้าหลบตาทำสมาธิ
 คึงสติไม่ให้ร่วงผล็อยกลางอากาศไปซะก่อน

อันที่จริงการถ่ายพลังเทพรักษาชีวิตสู่ยหาน แม้จะสิ้นเปลือง
 พลังงานไม่น้อยแต่มันคงไม่ทำให้ย่าแยะอย่างนี้ ถ้าไม่เพราะมีอาการเมา
 วาร์ปะสมมาก่อนร่วมคัวย

บอกตามตรงแบบไม่กลัวเสียฟอร์ม ตอนนี้ผมรู้สึกเหมือนเพิ่งขึ้น
 จากเรือที่เจอพายุใหญ่มาหมาดๆ แล้วถูกบังคับให้ไปวิ่งรอบสนามลึบรอบ
 ทั้งเหนื่อยทั้งมีเงินจนอยากเอาหัวโหม่งพื้นโลกให้รู้แล้วรู้รอด ถึงมันจะ
 ไม่ร้ายแรงถึงชีวิตอะไรแต่ทรมาณอย่าบอกใครทีเดียว

"นายท่านไม่เป็นไรนะขอรับ รู้สึกอย่างไรบ้าง" ฉีหลงส่งกระแสดิจิต
 สอบถามแสดงความห่วงใยอย่างเคย ขณะที่เดินเชียงเหลือบมองเล็กน้อย
 ก่อนหันไปสนทนาหันเหความสนใจเจ้าบ้านจากตัวผมแทน

"ต้องขอบคุณคุณชายเว่ยมากที่ช่วยเหลือพวกเราเอาไว้ หนี้บุญคุณ
 นี้ไม่รู้ว่าจะตอบแทนอย่างไร"

อย่างที่เคยบอกไหมล่ะครับ กับคนอื่นเจ้านี้พูดดีด้วยได้หมด ยกเว้น
 ก็แต่ผมนี่ละ

"อย่าได้เกรงใจ ข้าเพียงทำในสิ่งที่ควรทำ เจ้าดูหยางเจียนก่อน
 เถอะ ท่าทางจะไม่ค่อยคินัก"

อะไรคือสิ่งที่ควรทำ ผมยังสงสัยไม่หายกับการกระทำของเว่ยฉีอวี่
 คนนี้

อยู่ๆ ก็เข้ามาช่วยเหลือ ทำดีกับกลุ่มคนที่มิทีทำว่าจะเป็นปีศาจ
 แถมยังมีปีศาจจริงๆ อยู่ด้วย ไหนจะเคยบุกรุกบ้านตัวเองอีก พฤติกรรม
 แปลกคนอย่างนี้มันน่าสงสัยไหมล่ะ

"น้องหยาง..." เนื่องจากการหันเหความสนใจไม่ได้ผล เงินเชียงจึง
 ต้องหันกลับมาทางผมอย่างช่วยไม่ได้ "เจ้าเป็นอย่างไรบ้าง"

จะเป็นก็เพราะอย่างนี้นี่ละ ไม่จำเป็นไม่ต้องเรียกแบบนี้ได้ม้าย!

ไหนๆ เว่ยฉีอวี่ก็รู้แล้วว่าผมไม่ใช่คนธรรมดา ข้ายังเลี้ยงปีศาจ

จิ้งจอก หรือควรบอกความจริงเรื่องเงินเสียงไม่ใช่พี่ชายกับเขาไปเลย
จะได้ไม่ต้องทนฟังประโยคชวนกระอักกระอ่วนพวกนี้อีก

"จ๋า..."

ผมอ้าปากจะตอบคำถามตามบทแต่กลับมีหญิงรับใช้นางหนึ่งวิ่ง
เข้ามาขัดจังหวะ

เอ...ไม่รู้ว่ามีคนตาย คาฝาก หรืออะไรนะ แต่ทำไมถึงเห็นสาวใช้
นางนั้นแต่งตัวเป็นผู้ชายอีกแล้วละ แถมคำพูดคำจาก็ดูเข้มแข็งมีทางเสียง
เหมือนผู้ชาย เพียงแต่ขอให้สวมชุดเป็นชายยังงั้นผมก็ยังมองเห็นนางเป็น
ผู้หญิงอยู่ดี

"เรียนท่านเสนาฯ"

หือ? เมื่อก่อนเรียกเว่ยฉือวี่ว่ายังงั้น...

"มีอะไร"

"ท่านอำมาตย์ขึ้นหลังจวินพร้อมหลานชายฉางหยวนจวินมาขอ
เข้าพบ รออยู่ด้านนอก ไม่ทราบที่ท่านจะให้ทำเช่นไร"

ฉางหยวนจวินอีกแล้ว คนคนนี้ชาติก่อนเป็นเจ้าของกรมนายเวรกับ
พวกผมหรือไง ถึงได้ตามหาเรื่องอยู่ได้ คึกคั่นคำมีคึกไม่เว้น ทั้งๆ ที่ขบวน
ฉางหยวนจวินมีกำหนดเข้าเมืองในวันพรุ่งนี้แท้ๆ แต่กลับลงทุนเดินทาง
มาถึงในเมืองกลางดึก แถมรีบแจ้นไปอาศัยบาร์มีลุงตัวเองอีก บอกได้เลย
ว่าลงทุนมากจริงๆ

แต่ว่าเว่ยฉือวี่จะต้องเคืองรื้อนเพราะพวกผมไหมนะ ถ้าต้องไป
มีเรื่องกับคนระดับมหาอำมาตย์ทรงอิทธิพลเข้าอย่างนี้ หรือว่าพวกผม
ควรจะรีบไปจากที่นี่ก่อนดี

"หิ คงมีคนคาบข่าวไปบอกเรื่องที่ข้าพาพวกหยางเจียนเข้าเมืองมา
สินะ ถึงได้กล้าบุกมาถึงจวนข้ายามวิกาลโดยไร้ซึ่งความเกรงใจเช่นนี้ คิด
ว่าเป็นเชื้อพระวงศ์ใกล้ชิด ใช้อำนาจจนได้เกี่ยวคองกับตระกูลเว่ยของข้า
แล้วจะมาข่มกันง่ายๆ รู้สึกจะถูกปัญญาข้าหลงหยางจวินผู้นี้มากไปแล้ว"

เดี๋ยว! ใครช่วยทวนคำพูดเมื่อครู่ของเว่ยฉือวี่ให้ผมฟังซักๆ อีกที

ได้หรือเปล่า!

ใครเกี่ยวข้องกับใคร แล้วใครถูกใคร

"เว่ยฉือวี่ ท่าน..."

"ไม่ต้องห่วงหยาจเจียน..." ผมอ้าปากคิดจะถามให้แน่ชัดกลับถูกอีกฝ่ายชิงตัดหน้าไปก่อน "ขึ้นหลังจวินกับฉางหยวนจวินจะไม่มีวันทำอะไรพวกเจ้าได้ ข้าขอเอาระเบี่จิ้งปินอันล้ำค่ารวมทั้งตำแหน่งหลงหยางจวินของข้าเป็นประกัน!"

ชัดเลย! ชัดเปะมาก! ขอบคุณที่ย้าให้ฟังชัดๆ อีกครั้ง!!

"เว่ยฉือวี่ ท่านคือ หลงหยาง...จวิน?"

อยู่ๆ ทศนิลยี่รอบตัวผมกลับเลือนรางเสียเฉยๆ สองหูได้ยินเสียงอ้ออึ้งคล้ายเสียงของตัวเองและคนรอบตัวนั้นช่างอยู่ห่างไกล ไกลออกไปเรื่อยๆ

นี่หรือว่าไ้อ์ครยี่กำลังจะเป็นลมให้เสียสถาบันเทพ แดมเสียฟอร์มลูกผู้ชายต่อหน้าหลานชายตัวเอง!? เฮ้ย! ไม่ได้ ná!

"หยาง!...น้องหยาง! เจ้าเป็นยังงี้บ้างตอบข้าสิ!"

"นายท่าน! นายท่าน! ท่านเป็นอะไรไปขอรับ!?"

"หยางเจียน! หยางเจียน! ใครก็ได้อยู่ข้างนอกเข้ามาที!"

"แล้วขึ้นหลังจวินเล่า ท่านเสนาฯ"

"บอกให้รอไปก่อน! เจ้าไปตามชิงเออร์มาทีนี่เร็วเข้า!"

ผมได้ยินเสียงเรียกขานรวมทั้งเสียงสนทนาเหล่านี้แว่วๆ อยู่ข้างหู แต่กลับไม่สามารถตอบสนองได้ ตอนนี้ที่อยากจะทำที่สุดคือลุกขึ้นแล้วเข้าไปเขย่าเค้นคอเว่ยฉือวี่ให้บอกความจริงมาว่าเขาไม่ใช่...ไม่ใช่หลงหยางจวินคนที่ผมกำลังคิดคนนั้น!

หลงหยางจวิน ผู้ที่ประวัติศาสตร์ยกย่องว่าเป็นจอมกระบี่อันดับหนึ่งแห่งแคว้นเว่ย

หลงหยางจวิน ผู้เก่งกาจทั้งทางค่านุ่นและค่านู้จนกลายเป็นที่โปรดปรานของเจ้าแคว้นเว่ย และได้รับตำแหน่งอัศวินเสนาบดีข้างกาย

เจ้าแคว้นตั้งแต่อายุยังน้อย

และหลงทางจวิน ผู้หาญกล้าเปิดเผยรสนิยมส่วนตัวอันซัดกับ
จารีตของยุคสมัย จนถูกประวัติศาสตร์บันทึกเอาไว้ว่าเขาเป็นบุรุษที่
ปรารถนาในตัวบุรุษเช่นเดียวกัน!

ท่านไม่ใช่...ไม่ใช่ ค้องไม่ใช่คนคนนั้นใช่มั้ยยย!? ใครก็ได้ช่วย
ตอบว่า 'ไม่ใช่' ที!!!